

PROTEIN

časopis YMCA v ČR, ročník XII

15 Kč / 0,5 €

1/2010

Gospel Night v Praze

tradiční tensingový večer u sv. Klimenta

YMCA DAP

představujeme kolektivního člena YMCA v ČR

20 let YMCA

slavíme obnovení činnosti YMCA

PROTEIN

časopis YMCA v České republice, ročník XII, 1/2010

Držme palce jaru! Nebo se snad někdo ještě nětěší?

REDAKCE

Jaroslav V. Hynek
František Kroužil

SPOLUPRACOVNĚCI

Vojtěch Berger
Gabriela Boková
Štěpán Černý
Pavel Hušek
Filip Rajnoch
David Strádal

TISK

Těšínské papírny, s. r. o.
Bezručova 212/17, Český Těšín

ARESA REDAKCE

Protein
YMCA v ČR - ústředí
Na Poříčí 12
115 30 Praha 1
telefon: 224 872 004
e-mail: protein@ymca.cz
web: <http://www.protein.ymca.cz>

Právo redakční úpravy vyhrazeno.
Články neprocházejí korekturami.
Registrační číslo MK ČR E 14324

Uzávěrka: 20. 2. 2010
Uzávěrka příštího čísla: 20. 4. 2010

„Aby všichni jedno byli...“ (Jan 17, 21)

YMCA je křesťansky orientované, dobrovolné, nepolitické a neziskové sdružení, které usiluje o plnohodnotný život mladých lidí.

Jméno YMCA je zkratkou anglického názvu „Young Men's Christian Association“, jehož českým ekvivalentem je dnes pro YMCA „Křesťanské sdružení mladých lidí“.

YMCA vznikla v roce 1844 v Londýně a v České republice (tehdejší Československu) začala působit v roce 1919.

Dnes je nejstarší a největší mládežnickou organizací na světě, která ve 124 zemích světa usiluje o harmonický rozvoj člověka, jeho ducha, duše i těla, prostřednictvím společenství a programů otevřeným všem lidem bez rozdílu pohlaví, rasy, národnosti a politického či náboženského přesvědčení, sociálního postavení, fyzických a duševních schopností. YMCA je hnutím služby a pomoci. Po celém světě má asi 45 milionů členů.

V České republice pracuje YMCA ve 26 pobočkách, které jsou kolektivními členy YMCA v ČR. Jsou to: Oikumené – Akademická YMCA, YMCA Braník, YMCA Brno, YMCA České Budějovice, YMCA DAP, YMCA Děčín, YMCA Hradec Králové, YMCA Husinec, YMCA Jindřichův Hradec, YMCA Klatovy, YMCA Letohrad, YMCA Liberec, YMCA Setkání, YMCA Mělník, YMCA Neveklov, YMCA Olomouc, YMCA Orlová, YMCA Ostrava, YMCA Ostrava-Poruba, YMCA Praha, YMCA Strmilov, YMCA Třebechovice, YMCA T.S., YMCA v Ústí nad Labem, YMCA Znojmo a YMCA Živá rodina.

Milí čtenáři!

Takžeby!? Ne, to není název nějaké zapadlé vesničky, ale opatrně radostně zvolání nad možná lépe se blýskajícími časy Proteinu.

Číslo jež držíte v rukou (či jste si ho zobrazili na svých monitorech) vzniklo za poněkud méně dramatického procesu zrodu, než bývalo v posledních několika letech obvyklé. František Kroužil vytvořil jednočlennou rojnicí a podařilo se mu do ní zachytit řadu zajímavých článků, obul se tedy do funkce hlavního sběratele příspěvků velmi odhodlaně. Navíc se spontánně objevil další výrazný spolupracovník - dodavatel, kterému ležel osud našeho časopisu na srdci, Filip Rajnoch. Snad se tedy podaří nastolit námi plánovaná pravidelnost vydávání Proteinu v roce 2010, která vychází z konceptu dvouměsíčníku, čili 6 čísel za rok. Do toho!

Když nahlédnete do obsahu, tak nutno konstatovat, že přes všechna úskalí je Proteín, vždy když už nakonec konečně vyjde, velmi zajímavý a pestrý. Také se objevují nové rubriky, se kterými se budete setkávat buď pravidelně či nepravidelně i v dalších číslech. Možná jste si všimli i drobného faceliftu, pokud až po tomto upozornění, tak i to je dobře, protože jsme jednak nechtěli udělat žádnou radikální změnu a také jsme nuceni vycházet z našich svépomocných grafických schopností a finančních možností.

Rozepisovat se o tom, co z tohoto čísla upřednostnit, co vyzvednout, co doporučit k nepřehlédnutí je asi zbytečné, neboť zajímavé je opravdu všechno. Přesto bych jeden tip měl. V rubrice Historie YMCA je velmi poutavý příběh Anthony Bowena, zakladatele první černošské YMCA.

V tomto čísle je i poněkud více literárních pokusů mladých autorů, věřím, že se vám budou líbit. Pokud vás také baví psaní, neostýchejte se nám některý ze svých výtvorů poslat, Proteín se může stát startovacím místem vaší novinářské či spisovatelské dráhy, stejně jako tomu bylo u řady našich bývalých redaktorů.

J. V. Hynek

- 4 YMCA slaví 20 let obnovení činnosti**
Jaroslav V. Hynek
- 5 Postní úvaha o čistotě**
Radim Žárský
- 6 Gospel Night 2009 v Praze**
Majda Rounová
- 8 Setkání YMCA 2010**
Miki Erdinger
- 9 Miluj důchodce svého**
Gabriela Boková
- 13 Kawasakiho růže**
Lukáš Jirsa
- 14 Klíče pro život**
Miki Erdinger
- 16 YMCA DAP**
Filip Rajnoch
- 18 Ozvalo se zaklepání**
Anna Kráčmarová
- 20 Rozhovor - Beruška->Maruška**
J. V. Hynek, Miki Erdinger
- 24 YMCA a zemětřesení na Haiti**
František Kroužil
- 26 Anthony Bowen...**
František Kroužil
a mnoho jiného...

YMCA slaví 20 let obnovení činnosti

Rok 2010 je pro YMCA významným mezníkem naší práce. Máme důvod k oslavám! V roce 1990 se po mnohalété přestávce zaviněné komunistickým režimem opět podařilo obnovit činnost YMCA v Československu. Po rozpadu federace se Slovenskou republikou v roce 1992 pracuje dodnes jako YMCA v České republice. Není to ale jen tato novodobá historie YMCA, která ji dělá takovou jaká je, navazuje na mnohem delší tradici, ať už u nás, či ve světě. Co tedy slavíme konkrétně?

20 let

obnovení činnosti od pádu komunismu

- ▶ YMCA v Československu obnovila svou činnost po pádu komunismu v roce 1990.
- ▶ Komunistický režim existenci YMCA neumožňoval.
- ▶ Během této doby se rozrostl počet členů YMCA v ČR na současných 4655 a počet kolektivních členů (poboček) na 26.
- ▶ Ročně zasáhne naše práce kolem 60.000 uživatelů, klientů, lidí v všech věkových skupin, převážně dětí a mládeže.
- ▶ Současná YMCA v ČR nabízí nejrůznější kroužky, oddíly, tábory, kurzy, nízkoprahová centra, poradny...

91 let

začátku činnosti v Československu

- ▶ YMCA začala působit na našem území v roce 1919, prostřednictvím vojenských domovů YMCA. Zasadil se o to především T. G. Masaryk, který tímto úkolem pověřil svou dceru Alici.
- ▶ YMCA přinesla do ČR několik sportů - volejbal, basketbal, lukostřelbu, softbal, ale také zavedla nácvik naučených signálů ve hře.
- ▶ Sportovci YMCA byli během první republiky oporou reprezentačních týmů ve výše zmíněných sportech.
- ▶ V roce 1954 byla nucena svou činnost ukončit.
- ▶ V roce 1968 se znovuobnovení činnosti YMCA nepodařilo uskutečnit.
- ▶ YMCA patřila v období první republiky mezi nejvýznamnější organizace v zemi a jejími členy byla řada zajímavých osobností, např. Emanuel Rádl, J. L. Hromádka, Václav Havel st.

166 let

existence organizace ve světě

- ▶ V roce 1844 založil George Williams YMCA v Anglii.
- ▶ Během této doby se YMCA rozšířila do 124 zemí a má 45 milionů členů a je tak největší mládežnickou organizací na světě.
- ▶ YMCA přispěla světovému sportu vynálezem basketbalu a volejbalu a zasloužila se o celosvětové rozšíření i mnoha dalších sportů.
- ▶ YMCA je zakladatelem organizovaného táboření, z ymkařských kořenů vychází i celosvětový skauting.

Postní úvaha o očistě nitra

„... a začal učedníkům umývat nohy a utírat je plátnem, jimž byl přepásán.“ (Jan 13,5b)

O tom, že Ježíš myl nohy svým učedníkům nám v Bibli referuje jedině Janovo evangelium. Prostě prý vstal při večeři od stolu, či spíše od stolečku u nějž se při jídle leželo, nalil vodu do džberu, vzal ručník a hurá na špinavé nohy učedníků. Podivné, stejně jako praktická otázka, proč to vlastně podniknul až po jídle? Očista nohou a rukou totiž probíhala vždy před společným stolováním, ne až po něm! Proč tedy Ježíš myl nohy svým učedníkům až potom?

Nabízejí se jistě různá možná vysvětlení: Je možné, a máme to z jiných příběhů v evangeliích, že učedníci to s hygienou moc nepřeháněli. Byli to nejspíš takoví hipíci či spíše anarchisti. Nemyli si prý před jídlem ruce a rovněž ignorovali Címrmanovu zásadu: „do hospody s umytými nohama...“ Je tudíž možné, že při večeři jim upoceně a špinavé nohy tak zapáchaly, že to Pán Ježíš nevydržel a nohy jim prostě umyl sám. Co myslíte vy?! Já si to nemyslím! Když čteme celý oddíl pozorně, tak zjistíme, že z Ježíšovy strany šlo jasně o symbolické jednání. Pán Ježíš chtěl něco ukázat, demonstrovat. Určitě nechtěl naznačit učedníkům, že jim smrdí nohy, a že vůbec ty jejich životy jsou takové upoceně, smradlavoučké... Pán Ježíš demonstroval mytím nohou učedníkům jedno ze základních poselství svého učení, jehož základ je v SEBEOBĚTOVÁNÍ A SLUŽBĚ.

Sebeobětování a služba - ač nám to zní možná neatraktivně či příliš mimo realitu dnešního života - jsou naprosto klíčové i pro běžný lidský život... Vždyť i ten Jarda Jágr, pokud chce mít úspěchy se svým hokejovým týmem, musí svoji hru a přípravu na ni brát jako sebeobětování a službu společné týmové hře. I když je za to pravda trochu lépe placen než takový „chudák“ sociální pracovník v Diakonii či Charitě o jehož sebeoběti nemůže být pochyb... Konec konců i v komerční firmě, kde by mělo jít prioritně o vydělávání peněz musí nakonec pár jedinců stejně sloužit a obětovat svůj čas a schopnosti tomu, aby firma prosperovala a dávala lidem práci.

Milí přátelé, sebeobětování a služba je to, co udržuje tento svět. I když to tak občas navenek nevypadá. Když se čeká,

že přijede ministr, tak se všichni hrbí a shánějí. Přitom slovo ministr znamená – služebník! Je na místě očekávat i od ministrů službu. Ale zpět k nám: Od nás se očekává služba také! Máme stát připraveni se džberem vody a ručníkem. Je to zdánlivě nelukrativní vyhlídka, ale nenechme se odradit. Bůh naši službu nechce zadarmo! Napřed nám totiž Bůh vždy nabízí sám svou službu. Demonstroval to už přeci ve svém vtělení v Ježíši Kristu. Bůh byl v něm a je s lidmi i dnes. Bůh s námi nejedná přes tlusté sklo, na dálku.

Nejsme rybičky v akváriu, i když si tak někdy připadáme. Bůh se nás nedotýká pinzetou, v gumových rukavicích, ale osobně. Nabízí nám partnerství. Nebojí se jít mezi nás. Bůh nechce naši službu zadarmo. Něco nám za to nabízí. Nabízí nám svoji službu: BOHOSLUŽBU. Duchovní a bohoslužebná setkání jsou místem, kde nám slouží sám Bůh. Tam sebou máme normálně obrázně plácnout do polohy ležmo kolem prostřeného stolu hostiny, kterou nám nabízí sám Kristus. Tam se máme cítit dobře, jako doma. Máme přijímat Boží službu. Sát to do sebe každým pórem. Nemáme dělat drahoty, když nám chce Bůh ošplouchnout, co je potřeba. Potřebujeme si přeci nechat obmyt duši poněkud zaprášenou. Srdce vyschlé a natvrdlé. Ruce zamazané. Nohy, které zas ležly – kam neměly. I při práci v Ymce, která má být takovou praktickou bohoslužbou můžeme s důvěrou a nadějí očekávat, že nám Duch svatý propláchne nitro a vybaví nás silou, abychom po Ježíšově vzoru mohli obětovat svůj čas a schopnosti službě lidem a světu okolo.

K zamýšlení se nad tím a dobrému nasměrování výborně slouží i POSTNÍ OBDOBÍ v němž se nacházíme 40 dnů před největším křesťanskými svátkem – Velikonocemi. Svátky sebeoběti a služby.

Radim Žárský, YMCA DAP

TENSING

Gospel Night 2009

tensingový večer v Praze u Sv. Klimenta

Letošní Gospel Night s podtitulem Jako v nebi tak i na zemi, pro mě byla diametrálně odlišná od těch už asi devíti předchozích, co jsem zažila. A to z jednoho prostého důvodu – spolu s Edou jsme ji měli celou na starost. Ale díky tomu, že vyšel grant, bylo plánování docela snadné a největším oríškem zůstala opět jen pokulhávající mezitensingová komunikace, ale to by nebyl TenSing, kdyby tomu tak nebylo. :-)

No ale teď už k tomu, jak to všechno probíhalo. Celá Gospel Night vypukla chvíli po sedmé. Ono taky co by to bylo za TenSingovou akci, kdyby neměla zpoždění. :-) Počkat se ale opět vyplatilo – kostel byl, dovolím si říct až přeplněn současnými i bývalými TenSingáři z blízka i daleka, jejich rodiči a kamarády.

Koncert odstartovalo jedinečné moderátorské duo Miki Erdinger a Vojta Hynek, které celému večeru dodávalo řádný spád a staralo se o netradiční zábavu v těch jindy až trapně hluchých místech mezi jednotlivými vystoupeními.

Jako první TenSing se představil Želiv a hned v zápětí vystupoval TenSing Černilov – mezi vystupujícími sice benjamínek, o kterém je ale na naší národní tensingové scéně stále více slyšet. Poté byl program osvěžen tancem na písničku The way you make me feel, na který své síly spojily TenSiny Praha (Hančič Fliegerová a Majda Rounová) a Želiv (Gábina Strádalová a Terka Pokorná).

Jen co dozněly poslední tóny tohoto lehce zapamatovatelného slágru z dílny Michaela Jacksona, už se na pódium chystal další TenSing – Vrchlabí.

Dramatu, jako dalšího důležitého aspektu TenSingu se letos již podruhé ujala improvizáční skupina Improliga. Ačkoliv přišli v malém počtu (4) svých „15 minut slávy“ využili do poslední vteřiny a odměnil je obrovský potlesk. Jako poslední dva vystoupily TenSing Mělník a po něm TenSing Praha. Po ohlušujícím aplausu, který následoval po hitu večera (snad nikdo nebude proti tomuto tvrzení nic namítat) All

I want for Christmas v podání naposledy jmenovaného TenSingu a sólistky Kačky Javůrkové, přišlo na řadu zamyšlení – letos v režii Petr Chláпка alias Chlopina. Přestože mi to on sám nevěřil, já i všichni ostatní jsme se shodli na tom, že bylo opravdu skvělé! A navíc krásně propojené jak

s tématem, tak megasborem. Tímto bych mu za něj chtěla ještě jednou poděkovat, protože už opravdu dlouho jsem tak dobré zamyšlení v TenSingu neslyšela (a rozhodně jsem nebyla jediná!).

Po krátkém rozloučení moderátorů a komerčním děkovacím okénku jsme se dočkaly té pomyslné třešničky na dortu – megasboru. Tentokrát sbor složený ze všech vystupujících TenSingů zazpíval 4 songy: starý dobrý Awesome God (sólo Bára Šustková a Honza Mašek), Stronger than (sólo Jolča Žižková), Mám jizvu na rtu od Jaromíra Nohavici (sólo opět Honza Mašek) a You'll Come (sólo Eva Špačková Su Yeon Kang).

Přestože jsem párkrát zaslechla postesek nad tím, že celá Gospel Night trvale téměř 3 hodiny, byla většinou přijata s nadšením a spokojeností jak hostů, tak účinkujících, což byla ta největší odměna, jakou si organizátoři mohou přát. :-) Ale to je především zásluha těch, kteří se podíleli na přípravách a účinkujících, kterým ještě jednou srdečně děkuju! :-)

Magdalena Rounová
foto: Filip Rajnoch

Setkání YMCA 2010

14. -16. 5. 2010 Masarykův tábor Soběšín

Jistě máte mnozí ještě v mysli vzpomínky na loňské Setkání YMCA, na kterém se sešlo téměř 150 ymkařů z celé republiky. Společné programy, aktivity pro děti, sporty, dílny, sdílení a společný čas naplnil celý víkend a dle závěrečných reakcí odjžděli všichni naplněni dobrými dojmy a především v očekávání příštího Setkání YMCA.

A očekávání se pomalu stává skutečností. I v letošním roce se uskuteční v Masarykově táboře na Soběšíně Setkání YMCA, které je pro všechny ymkaře, jejich rodiny, příznivce YMCA, dobrovolníky, vedoucí, účastníky a pro mnohé další, které YMCA oslovuje a chtějí se s ostatními setkat.

V polovině května se můžete opět těšit na pestrý program pro všechny generace, rozhovory, kreativní dílny, sporty, lodě, relaxaci, vzájemné sdílení, hry, zábavu a blízkost s těmi, kteří se podílejí na činnosti YMCA. Specialitou letošního roku bude také část programu zaměřená na oslavy 20 let znovuoživení činnosti YMCA v České republice. Předpokládáme také účast přátel ze slovenské YMCA.

A nyní několik důležitých informací

I letos je akce dotovaná, abychom umožnili co největšímu počtu lidí přijet. Tedy účastnický poplatek za celý víkend (ubytování, plná penze do nedělního oběda, program) je 400 Kč pro členy YMCA od 13 let, 200 Kč pro děti od 3 do 12 let, 500 Kč pro nečleny YMCA. Děti do dovršení

věku tří let zdarma. V letošním roce také nabídneme možnost sponzorského poplatku, který je v plné výši nákladů na osobu a to 820 Kč/osobu. Stejně jako loni Vám bude i letos proplacena jedna cesta ve výšší hromadné dopravě, nebo v případě 3 a více lidí v autě náklady na pohonné hmoty.

Přihlášky společně s platbou (za přihlášeného je považován ten, kdo má i zaplacenou) přijímáme do naplnění kapacity (140 účastníků), nebo do 27. 4. 2010. V případě odhlášení do 9. 5. 2010 vám bude vrácen celý poplatek. Po tomto datu bude použit pro úhradu nákladů na objednané stravování.

Přihlášku zasílejte elektronicky na sekretariat@ymca.cz, nebo poštou na YMCA v ČR, Na Poříčí 12, 110 00 Praha 1, najdete ji ke stažení na www.ymca.cz. Platbu proveďte na účet YMCA v ČR 44530011/0100, var. symbol 52010, a do zprávy uveďte za koho poplatek platíte.

Více informací nalezte na www.ymca.cz, kde jsou i fotografie z minulého roku a brzy i plánovaný letošní program. O táboře Soběšín naleznete více na www.taborsobesin.ymca.cz. Veškeré dotazy Vám zodpovíme na emailu julie.nepustilova@ymca.cz nebo na telefonu 224 872 004.

Na Vás všechny se těší za YMCA v ČR – ústředí

Miki Erdinger, foto: YMCA Jindřichův Hradec

Miluj důchodce svého

Jsem slušně vychovaná holka. V jedenácti jsem si po vzoru Mirka Dušína namalovala tabulku tzv. Modrého života a žila jsem podle nejvyšších mravních zásad. Skoro dva týdny! Fungovalo to tak, že si člověk ráno dal ledovou sprchu a mohl si za odměnu omrzými prstíky vybarvit modré okénko. Za celý den bez prostého slova bylo další okénko (povolené bylo pouze slovo „plantážník“, které jako nadávka v polovině devadesátých let naprosto nemělo šanci obstát). Ovšem největší problém byl s okénkem pojmenovaným „dobrý skutek = pomoc bližnímu svému“.

Matně si pamatuji na ostrou šarvátku před obchodákem, kdy jsem se s jakousi vyděšenou babičkou tahala o síťovku. Babička mi totiž síťovku nejprve vděčně vtiskla do mé šlechetné ruky, a když jsem se vydala dobromyslně z obchodního domu ven, že odnesu nákup té šťastné ženě až domů, vrhla se na mě stařena ze zálohy a začala mě častovat paranoidními přívlasky. Bylo to naproste nedorozumění při kterém padala slova, před kterými se „plantážník“ rděl studem. Tehdáž jsem to večer doháněla dvojitou ledovou sprchou a začala se řídit heslem Johna Lennona: „nevěř nikomu nad třicet“. Třicet mi bude za 49 měsíců, takže je čas tohle krédo v zájmu „sebedůvěry“ přehodnotit. V poslední době si všímám zvětšující se propasti mezi světem mladých a světem důchodců. Staří lidé mi připadají čím dál víc ztracení, zmatení a někdy i nenávidění. Vadí mi to.

Nutno přiznat, že já jsem ten poslední, kdo by měl moralizovat. Nic nenaštve člověka víc, než ranní metro plné staříků, kteří si v dopravní špičce jedou pro levnější mlíko. K vlastním babičkám se dostanu v úterý a v dubnu a dá se říct, že kdybych dědovi nesloužila jako manuál k počítači, ani bychom se neslyšeli.

Já mám přítom opravdu úžasné, pokrokové prarodiče! Babička mi třeba k svátku poslala sms: “HODNE STES-TI BLBE!”. Stručné, jasné. Dumala jsem hodiny, co jsem babičce udělala tak strašného. Až dlouho potom mi došlo, že poslední slovo byl pokus vyfukat na malých písmencích podpis „Bábi“. Dědovi jsme dali kdysi k sedmdesátinám počítač a od těch dob jsme s dědečkem v pravidelném tele-

fonickém kontaktu. Odnaučila už jsem dědu vypínat počítač „tím velkým čudlíkem“ a křičet do mobilního telefonu před obličejem. Za svou osobní výhru ale považuji, že si děda ve svých letech naprosto sám vyhledal přes internet kamaráda z vojny a po půl století si domluvili virtuální schůzku na Skype (čteno „skejp“) a mávali si přes webkameru. To je prostě hrozně dojemný!

A ještě dojemnější jsou moje vzpomínky na dětství! Pamatuju dědu jako matadora v nejlepších letech. Bruslil se mnou okolo stadionu a já se mu jako šestiletá princezna prolétala mezi rukama a nohama a dělala piruety. Babička mě zase šimrávala na zádech, mazala mi tváře Niveou v modrém placatém kelímku a vyprávěla mi o tom, jak za války schovali mouku k psovi do boudy. Přišli ozbrojení Němci a pes stál před boudou a štěkal. Snažili se ho zahnat do boudy, ale ozval se čtyřlétý hlásek: „Von tam nemůže, vona je tam mou-ta“ A pak babička vyprávěla, jak je vyhnali ze statku a jak jim v zimě u cizích na půdě dávala maminka ohřátou cihlu do nohou.

Já zase pamatuju, jak mi bylo pět a bábi s dědou mě tahali na holi do kopce na malých lyžičkách. Druhý děda, dej mu pánbůh nebe, byl bezvýhradný ateista, ale taky myslivec, který božsky maloval krajinky.

Uměl napodobit všechna zvířata v lese a jednou našel na stole mojí povídku. Hrdě ji vzal a odnesl do svých oblíbených Halónovin, kde ji také nadšeně otiskli. Jistě si dovedete představit, jakou mi to, jako skalnímu pravičákovi, udělalo radost. No a pak se tenhle děda změnil ve vzpomínku a tak to bude s námi všemi.

A když barvím babičkám šedivé vlasy a pečeme koláč, když s dědečkem cvičíme jezevčíka a vyvoláváme fotky ve sklepech, mívám pocit, že by si ti naši důchodci zasloužili víc úcty a trpělivosti. Zestárlí s námi, kupovali nám lízátka a foukali na bebí, když jsme spadli z kola. Teď nám šetří z důchodu „na nějakou tu parádu“ a čekají, že jim zavoláme, že přijedeme na buchtu.

Ono nám dopřič nic neuteče, když někdy zpomalíme a věnujeme svůj čas lidem, kteří jsou sice možná trochu mimo, hovory přijímají červeným sluchátkem a slovo gangster (pokud ho znají) vyslovují tak, jak se píše, ale mají nás rádi jako málokdo. A tak zahajují akci: "Zavolej svojí babičce!" Na to člověk nemusí být Mirek Dušín. To zvládneme i my, obyčejní plantážníci.

* dědečkovi, tetičce, mamince popř. jakémukoliv svému bližnímu důchodci.

*Renata Francová, kresba: autorka textu
(vyšlo 23. 11. 2009 i na blogu, francova.blog.idnes.cz)*

Viděli jste strhující film?

Četli jste zajímavou knihu?

Slyšeli jste super hudbu?

Ochutnali jste geniální jídlo?

**Rozdělte se o svůj zážitek s ostatními,
doporučte je našim čtenářům.**

Texty zasílejte na: protein@ymca.cz

ANDĚL

Ondřej Strava

Je anděl je anděl je anděl
je čtvrtek listopad bezstarostný večer
běží pláněmi poslední mustang je anděl
rozrývá kopyty písek přesypá se dunami
zpívá maluje jeskynní malby
má rozčuchané vlasy svobodu pravdu veselý
smutek
dnes je anděl
jako anděl je se mnou
neumře nelítá vznáší se hoří
mává rukama ahoj jsem anděl
pod paží uměleckou sadu básnické postupy
v peněženke
nepřemýšlí filozof nerýmuje básník
anděl prosím anděl
neskrýje se neskrývá se
směje se válce směje se totemům
nekouří cizokrajné tabáky
malý chemik podsvětí je anděl věk deset
a více
třísky v rukou nekrvácí
střílí šípky jen tak zbůhdarma na krku duši kola
v tašce nese fotografie roztrhané
kalendáře neotáčí pramení vodu
recituje svou spirituální mantru
a anděl je anděl
je anděl

Nabídka zahraničních programů YMCA na léto 2010

► Mezinárodní tábor pro pracovníky s mládeží v YMCA, Michelstadt, Německo, 7. - 14. srpna 2010

Týdenní tábor s mezinárodní účastí se bude konat na táborové základně blízko Michelstadtu (asi 10 km od Frankfurtu), bude probíhat v angličtině a je určen všem pracovníkům s mládeží v YMCA - jak dobrovolníkům, tak placeným pracovníkům. Účastníci by měli být ve věku 16 - 27 let. Plánovaný program zahrnuje kromě seminářů a workshopů věnovaných práci s mládeží také sportování, hry, duchovní program a mnoho dalšího. Více informací naleznete na webových stránkách: <http://www.ymca.cz/zahranicni-programy/seminare-ymca/michelstadt-2010>, <http://camp-michelstadt.de>.

► Dobrovolnický pobyt v outdoorovém centru YMCA Lakeside, Anglie

YMCA Lakeside nabízí celoročně možnost dobrovolnického pobytu (minimální délka pobytu je 2 měsíce) v outdoorovém centru uprostřed krásné přírody. Náplní práce dobrovolníka je pomoc v kuchyni, při úklidu či výdej náčiní ze skladu. Tento pobyt je ideální pro všechny, kdo nemají zkušenosti se zahraničním pobytem ani velké jazykové znalosti a chtějí se něčemu přiučit a poznat se s dalšími dobrovolníky z různých evropských zemí.

V letních měsících je možné absolvovat dvoutýdenní trénink a potom pracovat jako pomocný vedoucí při outdoorových aktivitách. Pro tuto práci je vyžadována pokročilejší znalost angličtiny a dobrý vztah k dětem i outdoorovým sportům. YMCA Lakeside hraď dobrovolníkům ubytování, stravu a kapesné 45 liber týdně. Více informací na stránkách: <http://www.ymca.cz/zahranicni-programy/vfe/lakeside>, <http://www.lakesideymca.co.uk>.

► Letní dobrovolnický pobyt v YMCA Romford, Anglie

YMCA Romford na předměstí Londýna nabízí šestitýdenní pobyt od poloviny června do konce srpna (přesnější data budou upřesněna během května či června). Dobrovolníci pracují jako pomocní vedoucí při výtvarných, sportovních a dalších aktivitách dětí. Na oplátku jim YMCA Romford poskytne ubytování, stravu a kapesné 30 liber týdně. Více informací na: <http://www.ymca.cz/zahranicni-programy/vfe/romford>, <http://www.romfordymca.org>.

► Letní dobrovolnický pobyt v hostelu YMCA Oslo, Norsko

Přibližně 30 minut od centra Osla se nachází Rīnningen Folk High School, která je během léta využívána jako hostel. V tomto období (polovina května - konec srpna) je možné zde jako dobrovolník pracovat na recepci, pomáhat při úklidu či v kuchyni. Dobrovolníci mají zdarma ubytování, stravu a dostávají kapesné 800 NOK na týden. Podrobnější informace na: <http://www.ymca.cz/zahranicni-programy/vfe/hostel-oslo>, www.oslohostel.com.

► Dlouhodobý dobrovolnický pobyt v outdoorovém centru YMCA Greenhill, Severní Irsko

YMCA Greenhill v Severním Irsku nabízí možnost dobrovolné služby v délce 10 - 12 měsíců. Dobrovolníci jsou na začátku svého pobytu proškoleni a potom pracují jako vedoucí outdoorových aktivit pro děti. Pro tuto pozici je potřebná znalost angličtiny a schopnost pracovat s dětmi (předchozí zkušenosti v této oblasti ale nejsou podmínkou). Aktuálně je možné nastoupit již od 1. 3. 2010 (uzávěrka přihlášek pro tento termín je 31. ledna 2010). Další možný termín nástupu je v květnu 2010. Více informací naleznete na stránkách: <http://www.ymca.cz/zahranicni-programy/vfe/greenhill>, <http://www.greenhill-ymca.org>.

Pokud Vás jakákoli z uvedených nabídek oslovila, neváhejte kontaktovat zahraničního sekretáře YMCA v ČR Marii Čaškovou na adrese marie.caskova@ymca.cz.

Všem pracovníkům s dětmi a mládeží bychom rádi představili publikaci Hranice bezpečí, která se věnuje prevenci sexuálního zneužívání dětí a mladistvých.

Publikaci vydala Česká rada dětí a mládeže, která ji na svých webových stránkách prezentuje takto:

V roce 2009 proběhly přípravy první ze tří publikací, které se rozhodl vydat tým projektu „Nás se to týká“. První publikace, kterou autoři projektu zpracovali, se jmenuje „Hranice bezpečí“. Její podtitul zní „Metodický průvodce prevencí sexuálního zneužívání dětí a mladistvých I.“. Publikace je určena především pro vedoucí oddílů. Ti z ní mohou načerpat inspiraci, jakými způsoby lze s tímto tématem ve skupině složené z dětí a dospívajících pracovat.

V publikaci naleznou nejen potřebnou teorii, ale také návod na praktické využití této příručky. Nachází se v ní popis různých forem zavedení zmíněného tématu do oddílů dětí a mládeže. Autoři publikace zde představují také několik her, jimž se mohou vedoucí s dětmi a mládeží na schůzkách oddílů nebo na táborech věnovat. Tyto hry byly přejaty z německé publikace, kterou vydal Bavorský kruh mládeže pod názvem „Prävention vor sexueller Gewalt in der Kinder und Jugendarbeit Grundlagen und Methoden präventiver Arbeit“. Hry do češtiny přeložila ředitelka Kanceláře ČRDM, Mgr. Michaela Přilepková.

Další texty napsal vedoucí projektu „Nás se to týká“, Mgr. Jiří Zajíc. V této části publikace je nejprve

konkretizováno, co všechno je považováno za sexuální zneužívání. Je to důležité především z toho hlediska, aby děti a dospívající nebyli zmatení a měli jasno v tom, co lze ještě tolerovat a co už je za onou „hranicí“. Mimo jiné jsou zde uvedeny také rady pro rodiče, jakým způsobem mají své děti o problematice sexuálního zneužívání informovat.

Do publikace je vložena příloha v podobě nově graficky upraveného „Kodexu chování pro prevenci sexuálního násilí ve sdruženích pracujících s dětmi a mládeží“ (PDF, 1,5 MB). Publikace má 56 stran + 4 strany obálky formátu A5 na šíři. Vydána byla v nákladu 2 500 kusů.

Každý kolektivní člen YMCA obdrží jeden výtisk, s tím, že pokud by se hodil pro vaši práci větší počet, můžeme doobjednat. Své požadavky prosím pište na známý email: sekretariat@ymca.cz.

Na podzim roku 2010 by měla vyjít další z připravovaných publikací na toto téma. O jejím obsahu a „uvedení na trh“ vás budeme opět informovat. Určitě bude možné si ji opět objednat.

Pro ymkařský tým lidí, který se zúčastnil SeZamu 2009, kde jsme se zabývali Výchovných systémem YMCA je možná zajímavá i informace, že se na projektu „Nás se to týká“ podílela i paní doc. PhDr. Lenka Šulová, CSc., která nás svým výkladem o klíčových momentech a rizicích vývoje dítěte a současných trendech v rodině velmi zaujala.

J. V. Hynek

Kawasakiho růže

Příliš noblesní zkoumání viny

Kawasakiho růže je desátým společným filmem režiséra Jana Hřebejka a scenáristy Petra Jarchovského. Ambiciózní příběh respektovaného psychiatra Pavla Joska nastoluje téma společensky velice závažné a stále aktuální: spolupráci s StB a otázku vyrovnání se s vlastní minulostí.

Duo Hřebejk-Jarchovský patří mezi naše přední filmové tvůrce, kteří mají svoji vděčnou diváckou obec. Kritické ohlasy se film od filmu liší, Kawasakiho růže byla nicméně přivítána jako jeden z jejich nejlepších filmů. Po několika svých odlehčenějších a tragikomicky laděných kusech se tvůrčí opět vracejí do minulosti našeho národa. Poté, co prozkoumali druhou světovou válku (Musíme si pomáhat), období těsně předokupační (Pelíšky) i léta osmdesátá (Pupendo), věnují se opět době minulé a to se vši vážností. Bez jakýchkoli komických odboček nastolují od začátku svého vyprávění otázku osobního provinění a skrývání pravého obrazu jedince před společností i těmi nejbližšími.

Premíra motivů

Jarchovského scénář se odvážně větví a prorůstá do hloubky, nicméně trpí přílišnou rozkošatělostí a nadměrným počtem postav. Vedle ústředního charakteru váženého psychiatra Pavla (Martin Huba), jeho manželky (Daniela Kolářová), dcery Lucie (Lenka Vlasáková), emigranta Bořka (Antonín Kratochvíl) a estébáckého vyšetřovatele Kafky (Ladislav Chudík) se divákům představuje množství dalších menších či větších hrdinů filmu.

Celý příběh je vystaven na postupném přibližování se pravdivému obrazu minulosti, a tak není radno divákovi odvyprávět přespříliš z filmového děje. Přestože je ústředním motivem otázka spolupráce s StB, k tomuto tématu se tvůrčí dostáva-

jí velice pomalu přes rozvíjení vedlejších motivických linií. Jednou z nich je závažné onemocnění psychiatrovi dospělé dcery Lucie a nevěra jejího manžela Ludka (Milan Mikulčík). Ten je součástí filmového štábu natáčejícího dokument právě o váženém psychiatrovi, bývalém předním disidentovi a Ludkovu tchánovi Pavlovi. Během natáčení se noviná-

řům dostává do rukou spis StB, který na psychiatra Pavla vystupujícího jako morální autorita prozrazuje mnohé dosud neznámé skutečnosti. Obraz morální autority se rozpadá a dosud utajovaná minulost, nebo spíš její určitý obraz, začíná vyplouvat na povrch.

Přílišná vznešenost

Kawasakiho růže je prvním filmem dua Hřebejk-Jarchovský, který se věnuje zásadním historickým otázkám české společnosti, aniž by se do inkriminovaných těžkých časů vracel jinak než prostřednictvím verbálních vzpomínek jednotlivých postav. Celé téma spolupráce s StB a kolaborace zůstává uchopeno pouze z pohledu přítomnosti. Postavy se konfrontují navzájem i sami se sebou a musejí uvažovat o svých hříších z mládí, aniž by se divák dozvěděl, jak to tehdy „doopravdy“ bylo. Hřebejk s Jarchovským jako by se tak poprvé úspěšně vyhnuli nařčení z vytváření falešného obrazu minulosti, jak potvrzují i názory některých filmových kritiků či historika Jiřího Suka (viz debata nad filmem v LN otištěná 9. 1. 2010).

Jenže minulost není od přítomnosti nikdy zcela odříznuta, vždycky se do současnosti určitým (a většinou zásadním) způsobem promítá. Falšování minulosti se tak zde, podle mého názoru, projevuje v zobrazení jak disidenta (a bývalého konfidenta) tak estébáka jako lidí s vysokou mírou jistě – a v tomto případě přehnaně – „aristokratičnosti ducha“. Není zde tedy falšována minulost způsobem přímým, ale nepřímo prostřednictvím přítomnosti.

Obsazení a režijní vedení herce Martina Huby vede k vykreslení psychiatra Joska jako dokonalého gentlemana, noblesního muže, který se na svět dívá z výše svého vyvinutého intelektu a takřka přirozené („stavovské“) nadřazenosti. A stejný dojem vytváří svým způsobem herectví i Ladislav Chudík v čistě záporné roli brutálního vyšetřovatele. Obě dvě postavy u nás vážených herců jsou jako by odtrženy od mnohem prozaičtější skutečnosti (každodennosti) a to především v porovnání s obrazy disidentů a bývalých estébáků, které můžeme vidět v tolika dokumentárních filmech.

Ostatní herci pak zůstávají podivně mdlí (až na D. Kolářovu, která podává velice dobrý výkon), i když v některých případech (zhrzený zeť Luďek) nejspíše jde o tvůrčí záměr. Z herců jsou tak paradoxně nejuvěřitelnější neherci: fotograf Jan Kratochvíl v roli emigranta a novinář Jan Urban, který vlastně hraje sebe sama.

Kawasakiho růže je rozhodně odvážným krokem, ale možná trochu nad síly dua Hřebejk-Jarchovský. Pravdu se filmu totiž nedaří zcela postihnout: Změkčuje ji a opět, i když jinak než v předchozích filmech, „pelíškuje“, tedy nabízí divákům příliš vlnivý a hřejivý způsob setkání s námi samými. I když tak tentokrát nečiní skrze děj, ale „pouze“ skrze hlavní protagonisty příběhu. A Händlova árie rámuje celý příběh svojí vznešeností tento úskok z mnohem prozaičtější reality jen potvrzuje.

*Lukáš Jirsa
(tato recenze vyšla i v časopise Universum)*

Klíče pro život

Práce dobrovolníka je oficiálně uznávána jako nabytá dovednost a pomůže mi při hledání práce či přijímačkách ke studiu na VŠ...

Zbožné přání, sen všech dobrovolníků v neziskovém sektoru nebo realita budoucnosti? S jistotou lze říci, že správně jsou první dvě možnosti. Ovšem v tuto chvíli to vypadá, že i realita budoucích let.

Téma uznávání neformálního vzdělávání (tedy toho, které se děje mimo školská zařízení) je dlouhodobě tématem nejen v České republice, ale i v rámci celé Evropské unie. V některých státech se pomalu daří prosazovat zákony, které umožňují vykazat dobrovolnou činnost jako součást vzdělávání a tak zatraktivňují neziskový sektor a otvírají další možnosti uplatnění těm, kteří se na jeho činnosti podílejí.

V rámci České republiky se rozběhl projekt Klíče pro život, který chce být pro budoucnost této oblasti zásadní. Klíče pro život jsou projektem MŠMT (Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy) realizovaným skrze NIDM (Národní institut dětí a mládeže). Jeho hlavním cílem je vytvořit systém podporující trvalý a udržitelný rozvoj zájmového a neformálního vzdělávání a dále zvýšení kvality a rozšíření nabídky zájmového a neformálního vzdělávání.

Projekt začal na jaře loňského roku a bude trvat do roku 2013. Během této doby by měl být vybudován systém organizací poskytujících neformální vzdělávání a vytvořen přehled pozic a jejich minimálních kompetenčních profilů, tedy určitých standardů pro danou pozici.

V praxi to znamená, že každý vedoucí (řekněme vedoucí celoročně pracující skupiny, oddílu), bude jasně definovaná pozice, ke které se bude vztahovat požadované penzum dovedností a znalostí. Vedoucí bude muset projít školením, výcvikem či jiným kurzem (což je dnes zcela standardní např. v Junáku), aby mohl funkci vykonávat. Již tyto znalosti je možné považovat za nabyté neformální vzdělání.

Následná praxe při přímé práci s dětmi a mládeží je dalším střípkem do mozaiky neformálního vzdělávání. A to vše bude

moci člověk uplatnit ve svém životě a formálně doložit certifikátem, či jiným potvrzením o dosaženém neformálním vzdělání.

Abychom mohli dojít k vytyčenému cíli, je ovšem třeba nejen rozpracovat jednotlivé pozice, ale standardizovat situaci v organizacích dětí a mládeže, uvést v praxi systém vzdělávání a přenosu informací a aplikovat nastavená pravidla a profily do jednotlivých organizací. I to je součástí Klíče pro život. Vzhledem k tomu, že tento projekt a jím nastavený proces považujeme za důležitý pro budoucnost práce YMCA, je naším cílem aktivně ovlivňovat práci v oblasti standardizace organizací neformálního vzdělávání a vytváření pozic a školících systémů v rámci organizací.

Přestože nyní nevíme, zda všechny cíle dojdou naplnění, a zda na výsledky tohoto projektu budou navazovat i legislativní změny, je třeba se do projektu zapojovat, byť jen jako „aktivní pozorovatelé“, abychom v případě úspěchu projektu byli připraveni, případně výsledek mohli nějakým způsobem ovlivnit. Proto se YMCA v ČR – ústředí snaží v rámci svých možností podílet na přípravě jednotlivých kroků, aktivně se účastnit jednání a „držet krok“ s ostatními.

Nejen v souvislosti s Klíčem pro život, ale především i z vlastní potřeby, se v současné době rozjždí „projekt“ výchovného a vzdělávacího systému YMCA v ČR, který byl prodiskutován jak na valném shromáždění, tak jeho konkrétní kroky byly schváleny na jednání ÚV YMCA v ČR, který by měl posunout naši práci směrem kupředu, mimo jiné i oblasti neformálního vzdělávání.

Ve standardizaci jednotlivých pozic, ve vytvoření výchovného systému a na něj navazujícího vzdělávacího systému, vidím zkvalitnění a profesionalizaci práce nejen YMCA ale i ostatních organizací dětí a mládeže. Příliv nových dobrovolníků, kterým můžeme nabídnout nejen kus smysluplně stráveného života, ale i získané znalosti a dovednosti, které budeme moci doložit, může naši práci rozvinout, zkvalitnit a zatraktivnit pro mnohé mladé lidi.

Více informací o celém projektu naleznete na www.kliceprozivot.cz nebo na YMCA v ČR – ústředí.

Miki Erdinger

Pár technických informací

Seznam oblastí, kterými se projekt Klíče pro život zabývá:

VÝZKUMY

STANDARDIZACE ORGANIZACÍ NEFORMÁLNÍHO VZDĚLÁVÁNÍ

SYSTÉM VZDĚLÁVÁNÍ: Studium ped. volného času

SYSTÉM VZDĚLÁVÁNÍ: Průběžné studium

SYSTÉM VZDĚLÁVÁNÍ: Průřezová témata:

(dobrovolnictví, participace, zdravé klima v zájmovém vzdělávání, inkluze dětí se speciálními vzdělávacími potřebami, multikulturalita, medializace a mediální výchova)

SYSTÉM VZDĚLÁVÁNÍ: Funkční studium

UZNÁVÁNÍ NEFORMÁLNÍHO VZDĚLÁVÁNÍ

PODPORA INFORMAČNÍHO SYSTÉMU PRO MLÁDEŽ

Cílová skupina:

Pracovníci škol a školských zařízení, pracovníci nestátních neziskových organizací pracujících s dětmi a mládeží

Děti a mládež (do 18 let) – účastníci zájmového a neformálního vzdělávání

Výstupy projektu:

1 sada blended learningových kurzů (pro každé téma jeden)

2 vzdělávací kurzy pro krajské koordinátory s obsahem každého průřezového tématu

14 kurzů pro účastníky z krajů s obsahem každého průřezového tématu

síť krajských konzultantů ve všech tematických oblastech

návrh systémových opatření a legislativních změn v každé tematické oblasti

1 sada vzdělávacích programů pro práci s dětmi a mládeží, resp. pro jejich vedoucí

6 sad ověřených, volně šiřitelných příkladů dobré praxe
sada dílčích návrhů změn v oblasti finanční, legislativní a organizační

YMCA DAP

Představujeme kolektivního člena YMCA

YMCA DAP (Důvěra, Alternativa, Prostor) vychází vstříc potřebám mladých lidí již od roku 2000.

Činnost YMCA DAP je zaměřena na podporu a přípravu zázemí tvořivé křesťanské práce s mládeží. Sdružení podporuje především fungování a rozvoj světově rozšířenému programu TenSing („mládež zpívá“) v České republice formou pořádání různých typů seminářů a setkání pro vedoucí skupin, letních táborů, koncertů a koncertních turné, festivalů, kde se mají „mladí zpěváci“ možnost realizovat, předvést výsledky své práce a harmonicky se rozvíjet.

Zvláštností této instituce je její orgán pojmenovaný TenSingový sekretář, který zůstává od podzimu loňského roku dlouholetý tensingář z Prahy Ondřej Strádal. Připravil jsem si s ním pro Vás krátký rozhovor.

Ahoj Ondro! Co to vlastně je tensingový sekretář a co je náplní tvé činnosti?

TS sekretář je nově vytvořená funkce YMCA DAP o.s. Náplní práce je především organizační a administrativní podpora programů YMCA DAP.

Zní to hrozně obecně, ale je to především taková ta šedá práce v pozadí, která je nutná a většinou neoblíbená. Jedná se tedy o vytváření, rozesílání a shromažďování potřebné dokumentace ke každé akci, zprostředkovávání komunikace mezi Výborem, vedoucími TS, tensingáři, ČVTS, popř. jinými sdruženími YMCA – prostě taková spojka. Dále se mě také týká spravování členské základny našeho občanského sdružení, hlídání důležitých termínů, které se týkají YMCA DAP a částečně se podílím i na psaní projektů, shánění grantů a jiného finančního zajištění našich akcí. Zatím je vše řekl bych „v rozjezdu“.

V předchozích letech tuto nevděčnou práci vykonávala naše hospodářka Hana Neugebauerová, od níž se snažím postupně přebírat, co se dá. Dělat zároveň hospodáře, sekretáře a hlavního organizátora je nadlidský výkon, kterého je schopná jen ona. Nicméně i pro ní je to velmi vyčerpávající a my nechceme být svědky jejího burn-outu. :-)

Co se týká finančního ohodnocení, v druhém pololetí roku 2009 se podařilo shromáždit jakýsi základ, z něhož by měly být mé snahy od března 2010 ohodnocování symbolickou částkou (především na pokrytí nákladů spojených s administrativou).

Jak jsi se k této pozici dostal?

Hledal jsem na internetu nějakou zajímavou brigádu a čístež náhodou jsem narazil na jakousi organizaci YMCA DAP, která vypsal výběrové řízení na tuto pozici. Tak jsem se přihlásil, zaslal CV a motivační dopis a byl jsem k mému překvapení vybrán! Noo, úplně tak to nebylo. ...:-)

V YMCA DAP jsem členem již více než 6 let (činným členem téměř 3 roky), pravidelně se účastním jejich akcí a jsem vedoucím jedné z aktivit. Takže jsem po přečtení výběrového řízení a oslovení předsedou sdružení moc dlouho neváhal a rozhodl se kandidovat.

Co tě drží u této činnosti?

Přátelský kolektiv, pocit smysluplně vynaloženého času a energie a vděčnost za vše, k čemu jsem se měl možnost díky YMCA DAP dostat – a že toho nebylo málo!

Skočil jsi po této funkci jenom spontálně, protože bylo potřeba někoho na pomoc nebo hodláš v této funkci pokračovat dlouhodobě?

Viděl jsem, že je někdo potřeba a měl jsem chuť tomu věnovat svůj volný čas. Neplánoval jsem nic moc dopředu (ještě studuji, takže se pořád mnoho věcí mění). Hodně to asi záleží na vývoji YMCA DAP. Pokud se bude dařit posouvat jí stále kupředu a nadále organizovat tak skvělé akce jako dopsud, rád budu u toho.

Děkuji za tvůj čas.

Další informace o tomto kolektivní členu najdete na stránkách <http://dap.ymca.cz> a <http://www.tensing.cz>.

Filip Rajnoch, foto: autor textu

REKLAMA:

Pokud byste také chtěli přispět na činnost TS sekretáře, staňte se členem klubu Přátel českého Tensingu. :-)

CITÁT

„Přelom hospodářské krize? Nevěřím v žádné přelomy samy od sebe. To, čemu jsme zvykli říkat hospodářská krize, je jiné jméno pro mravní bída. Mravní bída je příčina, hospodářský úpadek je následek. V naší zemi je mnoho lidí, kteří se domnívají, že hospodářský úpadek lze sanovat penězi. Hrozím se důsledku tohoto omylu.

V postavení, v němž se nacházíme, nepotřebujeme žádných geniálních obrátů a kombinací. Potřebujeme mravní stanoviska k lidem, k práci a veřejnému majetku. Nepodporovat bankrotáře, nedělat dluhy, nevyhazovat hodnoty za nic, nevydírat pracující, dělat to, co nás pozvedlo z poválečné bídy, pracovat a šetřit a učinit práci a šetření výnosnější, žádoucnější a čestnější než lenošení a mrhání.

Máte pravdu, je třeba překonat krizi důvěry, technickými zásahy, finančními a úvěrovými ji však překonat nelze, důvěra je věc osobní a důvěru lze obnovit jen mravním hlediskem a osobním příkladem.“

Tomáš Baťa (1932)

KŘESŤANSKÁ REVUE

DVOUMĚSÍČNÍK PRO ODPOVĚDNÝ DIALOG

téma, časové úvahy, eseje a studie, rozhovor, kultura, poezie, diskuse – polemika

KR 6/2009 VÍRA, NE OSUD

Redakční úvodník (Pavel Hošek)

Pavel Filipi: Promluva k udělení medaile J. A. Komenského Milanu Balabánovi

Milan Balabán: Čirou láskou proti osudu

Věra Tydlitátová: Víra, nebo osud

Martin Prudký: Neúprosný úděl versus Hospodin, Bůh, jenž se obrátil a litoval zlého

Jakub S. Trojan: Body k výkladu o kosmické perspektivě křesťanské víry

Petr Krejčí: Evangelium pro člověka jednadvacátého staletí

Jiří Hoblík: Osudy osudu

Petr Macek: Updike a Barth

Milanu Balabánovi I (Olga Nytrová)

Milanu Balabánovi II (Olga Nytrová)

Milane, nikam neodcházej (Pavel Hošek)

Dvě básně ku počtě páně Ba'alabánově (Tomáš Živný)

Strýčkovi kmotříčkovi k osmdesátinám (Daniel Pffann)

Milan Balabán: Maharal – hlína + šém + červená kráva

Milan Balabán: Podzemní semináře za bolševické éry

Milan Balabán: Služba izraelských proroků pravdě

Milan Balabán: Jímavé portréty biblických žen (Karla Trojanová)

Milan Balabán: Víra (u) Václava Havla (Pavel Hošek)

Ladislav Pokorný: Retreat v Belči

Vydává Oikumené – Akademická YMCA

**KR má 56 stran, vychází 6x ročně, 28. dne
sudého měsíce. Předplatné na rok činí 250 Kč.**

Objednávky na: předplatne@krestanskarevue.cz.

KŘESŤANSKÁ REVUE

ETF UK, Černá 9, p.p. 529, 115 55 Praha 1

redakce@krestanskarevue.cz

www.krestanskarevue.cz

Ozvalo se zaklepání

Strmívalo se. Za oknem povával mírný vánek. Měsíc se právě schoval za těžké šedé mraky a přes čerstvě posekaný trávník se procházel párek havranů černých jako uhel. Seděla jsem bez hnutí na posteli. Dům byl tichý a pustý. Dala bych cokoli za to, aby služebnictvo zůstávalo v domě přes noc.

V těchto chvílích jsem si připadala jako malá holčička. V šeru všechno oživalo: skříň už nebyla jen velký kvádr, ale záda sedícího obra, zpoza závěsu vylézala silueta netvora, kterou bych mohla snad považovat za velký asparágus, ale co když ne?

V přízemí na schodech se ozvalo zaskřípění. Průvan odhrnul závěs před oknem a do pokoje se dostal vlahý mořský vánek, který mi rozčuchal vlasy. Když znovu, o trochu silněji, vítr zadul, shodil na zem svíčku, která okamžitě zhasla. Ocitla jsem se v naprosté tmě. V tu chvíli něco praštilo do okenní tabulky, ta se v zápětí vysypala na starý prošívaný koberec.

Uklidňovala jsem se. Nic se neděje. Vše bude v pořádku. Ale v hloubi duše jsem tušila, že tohle je ta chvíle, které se už drahá léta bojím, ale také chvíle, které se nemohu vyhnout. Zapálila jsem petrolejku, která stála u stolku vedle postele. Čekám. Dnes se to určitě stane. Nevím, co to bude, ale bude to právě dnes.

Vytáhla jsem ze zásuvky dlouhý starý nůž a položila ho na postel. Lehám si vedle něj a přikryji nás oba tenkou příkryvkou.

Další zavržení. Někdo je v domě! ..musí být.. Rozvrzaná podlaha nelítostně vypovídá o příchodu nezvaného hosta. Sáhla jsem po noži, stiskla rukojeť a zastrčila ho hlouběji pod deku. Ozvalo se zaklepání. „Vstupte“ chci říct vyrovnaným hlasem, místo toho však z mých úst vyšlo jen neklidné zajíknutí. Někdo chytil za mosaznou kliku. Klesá níž a níž. Dveře se otevřely. Z temné chodby vyšla postava v moly prožraném cestovním plášti.

„Vydej ten nůž a polož ho laskavě na stůl, dnes ho nebudeme potřebovat.“ řekl zahalený. Bez váhání jsem uposlechla, ani mě nenapadlo udělat cokoli jiného. Přistoupil blíž. Krok za krokem se přibližoval, až se zastavil skoro

nad postelí. Zahlédla jsem jeho tvář. Zarazilo mne jeho mládí. Je sotva o dva roky starší než já. Ale jeho hlas.. Ta tvrdost. Ten klid. Ta vyrovnanost. Kdo to jen může být? Hlavou mi prolétl proud myšlenek.

Pak jsem se odvážila zeptat „Kdo jste?“ Žádná odpověď.

Konečně promluvil. „Jste dcera královského písaře, který skončil před pěti lety za neznámých okolností?“ Odpověděla jsem nejistě. „Asi ano.“

Pokračoval, jakoby bez vyrušení. „Váš otec mi pro vás něco zanechal.“ Strčil ruku pod plášť a Iněnou tuniku. Nahmatal malý třpytivý předmět a vytáhl ho. Byl to klíč.

„Přý snad budete vědět, co si s tím počít.“

„Možná“ odušila jsem s nejistotou v hlase. V tu chvíli se už ale mé myšlenky soustředily jen na jediný bod. Na dveře, které se choulily na druhém konci místnosti. Jako malá jsem se je snažila mockrát otevřít, ale nešlo to. Když jsem se ptala, kam vedou, nikdy se mi nedostávalo jasné odpovědi. Párkrát za nimi bylo slyšet nějaké výkřiky, dusot kopyt, či smích.

Natáhla jsem ruku a stiskla malý zlatý klíček, který byl až nápadně pokryt různými ornamenty. „A ještě něco, řekl muž, „přý máte pětkrát otevřít, nahlédnout a poté zavřít. Až na pošesté máte vstoupit.“ Podívala jsem se na něj s krajíní netrpělivostí, co to má znamenat? Jen pokrčil rameny a kývl na pozdrav. Rychlými kroky došel ke dveřím a zmizel ve stínu chodby.

Posadila jsem se čelem ke dveřím a přemýšlela, co znamená ten podivný vzkaz. Pětkrát nakouknout, pak vejít? Proč?

Nohama jsem nahmatala boty a vklouzla do nich. Přes sebe jsem přehodila vlněný pléd. Krok za krokem se blížím k tajemným dveřím. Patří klíč právě k nim? Strčila jsem ho do dirky. Zapadl. Podařilo se mi s ním bez okolků otočit. Beru za kliku. Dveře se otevřely. A za nimi... „Můj ty bože!“ Za nimi byl bílý útes. Bylo slyšet náraz přtboje na skály, skřehot racků, vítr prohánějící se na skaliskách, hrající na ně, jak na píšťaly. Chtělo se mi rozběhnout se do této živoucí

krajiny, která určitě nebyla místní. Ale v poslední chvíli jsem si uvědomila, co mi ten pocestný řekl: „Pětkrát nakouknut, pak vejřt.“

Přibouchla jsem dveře a znovu je otevřela. Naskytl se mi úplně jiný obraz-hlučná ulice v nějakém velkém městě. Po chodnících se pohybují stovky lidí bez tvářů. Klaksony aut troubí. Děti tisknou své zmrzlé nosy na blyštící se výlohy plné pohyblivých hraček. A nad tím vším se lehce snášej sněh, který ten ruch snad jednou utiší. Znovu přibouchnu dveře.

Otevřela jsem. Z příšeří pomalu rozeznávám obrysy dřevěných domů. V zahradě za jedním srubem jsou v pastelových barvách rozvěšeny lampiony a z verandy se nese tlumená hudba. Zavírám znovu.

Po otevření strnu v úžasu. Taková nádhera. Zasněžené vrcholky hor a štíty tak běloskvoucí, že na nich jistě ještě nikdy neulpěla lidská noha. Jsem na hoře jejíž výšku se neodvažuji vůbec odhadovat. Hledím do údolí. Ale přála bych si rozhlédnout se na všechny strany. Už jsem málem vykročila, když mě opět stáhla zpět do rámu dveří slova toho muže.

Otevírám. Naposledy bez možného prozkoumání. Pak už se

budu moci rozběhnout do nepoznaných zemí. Prozkoumat svůj dětský sen.

Rozhlížím se. Všude jsou stromy. Vysoké duby. Táhne mě to k nim. V tuhle chvíli nechci nic jiného, než procházet se mezi nimi.

Jediné, co žádal otec, než umřel, bylo abych prošla pošesté otevřenými dveřmi, jako prvními. Tak mu to musím splnit. S pocitem provinění jsem zabouchla a s netrpělivostí naposledy otevřela. Čekala jsem úžasnou krajinu, ze které se třeba ani chtít vracet nebude. Místo toho vidím jen pokoj. Otevřeným oknem vane mírný vánek. Asparágus za záclonou právě vyrašil. Na prošívaný koberec dopadají paprsky zapadajícího Slunce. Strnula jsem. Je to stejný pokoj, jaký mám za zády. Otcova pracovna, kterou jsem si po jeho zmizení vzala za svou. Možná mladší, ale stejně zařizený.

Proč tady? Proč právě sem mě chtěl otec dostat?

Vstoupila jsem. Rozhlížím se, až má pozornost padne na postel. Není prázdná. „Tatínku, jsi to ty!“

Anna Kráčmarová

Na pozici zahraničního sekretáře YMCA v ČR nastává čas od času personální změna.

Jedna z nich nastává právě v tomto okamžku. Proto vám přinášíme několik vět o hlavních protagonistkách této události...

Beruška -> Maruška

změna na pozici zahraničního sekretáře YMCA v ČR

► Kristina Ambrožová - Beruška - odstupující zahraniční sekretář YMCA v ČR

Co je náplní práce zahraničního sekretáře YMCA v ČR?

Stručně řečeno všechno, co se týká vztahů YMCA v ČR se zahraničím. Hlavně ale organizace různých krátkodobých a dlouhodobých pobytů mladých lidí v zahraničí a tu a tam reprezentace české YMCA v různých mezinárodních i národních, ymkařských i neymkařských skupinách.

Jak je na tom YMCA v ČR obecně se vztahy k zahraničí. Máme navázána nějaká partnerství? Kterým směrem je zahraniční politika YMCA namířena?

Za dobu, co jsem na této pozici pracovala, jsem se snažila navazovat partnerství hlavně s jinými Ymkami v zahraničí (protože i příležitostí ke spolupráci s úplně jinými organizacemi by samozřejmě bylo spoustu). Mezi stálá partnerství tedy můžeme počítat outdoorové centrum YMCA Lakeside a YMCA Romford v Anglii (tam můžou odjet dobrovolníci hlavně na krátkodobé pobyty), s norskou YMCA spolupracujeme při vysílání dobrovolníků do jejich hostelu v Oslu, do outdoorového centra YMCA Greenhill v Severním Irsku vysíláme dobrovolníky na dlouhodobé pobyty. Jsme také součástí tzv. Synergy Group – sítě orga-

nizací, které pořádají v různých místech Evropy výborné sebezkušenostní tréninky pro mladé lidi a pracovníky s mládeží. Většina organizací, které jsou do Synergy Group zapojené, jsou také Ymky. O dlouhodobém partnerství se dá mluvit také v případě spolupráce se školou Loegumkloster Hoejskole v Dánsku, která nabízí 5ti měsíční studijní pobyt – každý rok od začátku ledna do začátku června. YMCA v ČR je také dlouholetým členem Field Group pro ukrajinskou YMCA a specifické partnerství máme i s Ymkou na Slovensku, i když si myslím, že tady bychom mohli trochu přidat a zkusit se slovenskou YMCA trochu více spolupracovat.“

V čem vidíš pozitivum toho, že má česká YMCA zahraničního sekretáře?

Pozitivum pro českou Ymku jako celek je to, že je o nás na evropské úrovni YMCA hodně slyšet. Jsme známí tým, že jsme aktivní v různých ymkařských evropských programech a skupinách a například při posledním evropském festivalu YMCA Europe 2008 jsme určitě prokázali, že dokážeme i leccos zorganizovat a je na nás spolehnout. I když toto považuji osobně za hodně důležité, je pravda, že běžné lokální české Ymce nebo řadovému českému ymkaři může tahle naše vizitka možná připadat jako nedůležitá. Pro naše lokální Ymky tedy vidím výhodu v existenci zahraničního sekretáře takovou, že skrze něj může vysílat své členy a dobrovolníky na zajímavou zahraniční zkušenou a pak z jeho nových

znalostí a dovedností zpětně benefitovat. Pro řadové české ymkaře jsou naše zahraniční programy prostě příležitostí k bezpečným výletům za hranice naší republiky a zkušeností na celý život.

Na pozici zahraničního sekretáře jsi byla téměř 4 roky. Co radostného tě za tu dobu potkalo?

Fůůů, no toho bylo samozřejmě spousta... Vůbec mě moc těšilo být součástí podle mě dobře sehraného týmu na ústředí YMCA v ČR. Pak to bylo spoustu dalších pěkných vztahů s lidmi z různých evropských Ymek (z Ukrajiny, kterou dlouhodobě podporujeme, slovenské, německé, rumunské, britské YMCA a samozřejmě taky z YMCA Europe). Dělal mi taky velkou radost, když jsem mohla sledovat vývoj, kterým mladí lidé, které jsem někam vyslala, prošli – mezinárodní zkušenosti jsou prostě k nezaplacení – člověk se naučí hodně sám o sobě, určité sobestačnosti a často se vrací s velkou chutí do dalších zkušeností. Každý pobyt v zahraničí nebo setkání s lidmi ze zahraničí mu otevírá nové možnosti a dimenze.

A nějaký zásadní problém?

Samozřejmě se některé pobyty a spolupráce neobejdou bez problémů. Myslím, že to vychází už jenom z toho, že člověk v zahraničí prostě nutně naráží na rozdíly mezi kulturou a náturou jednotlivých národností – leccos by třeba dělal jinak, je daleko od domova a třeba úplně sám, takže je mnohem náchylnější k tomu, aby se v něčem cítil nespokojený. Obrovskou roli hrají také různé způsoby komunikace – pamatují si sama na sebe, jak jsem v Dánsku jako slušně vychované české děvče napoprvé všechny nabídky (např. jídla nebo účasti v nějaké skupině) odmítala, abych třeba dala prostor ostatním, a čekala, že se protistrana nenechá zahanbit a svoji nabídku zopakuje, jak se tomu většinou stává v Čechách. Vždycky znovu pro mě byl šok, když z druhé strany zaznělo jenom „Dobře, tak ne.“

Takže problémů, které vyplývají z takovýchto mezikulturních rozdílů, bylo samozřejmě v projektech spousta. Ty ale považuji za něco, co prostě k mezinárodním projektům patří a co v posledku doplňuje onu tolik cennou mezinárodní zkušenost.

Horší jsou potom už problémy, kdy organizace, která dobrovolníka hostí, nějak zásadně nedodrzuje to, co slíbila. Tam už je potřeba rázněji zasáhnout.

Kdybych si ale měla vzpomenout na nějaký jeden zásadní problém, tak mě tedy nic nenapadá.

Je něco, v čem tě YMCA ovlivnila, změnila nebo posunula?

Tak když to vezmu už od doby, kdy jsem prvně byla s Ymkou jako účastník na dětském táboře YMCA Praha někdy na začátku 90. let, tak můžu s klidem říct, že mě YMCA ovlivnila, změnila a posunula v podstatě ve všem. Obzvláště potom v období, kdy jsem se na několik let ztratila ve víru Tensingu. S Tensingem jsem prožila celou pubertu a v tomhle směru vědčím Ymce za hodně. Tensing je prostě skvělá aktivita pro bezpečné a smysluplné proplutí pubertou. Co se týče víry, nabízí skvělou alternativu k práci s mládeží, která se odehrává v církvích.

Ale i ty téměř 4 roky na ústředí mě hodně naučily – hlavně asi další samostatnosti a zodpovědnosti, taky určité schopnosti rozlišit, co je důležité a co už tolik ne – čemu dát časovou prioritu a třeba i větší časovou dotaci a co naopak neřešit a nechat být. A nakonec tedy doufám, že mě ještě YMCA v lecčems ovlivní, protože s ní tedy ještě rozhodně nekončím.

Jsi v YMCA poměrně dlouho. A to jako účastník aktivit, dobrovolník, i placený pracovník. Dokážeš vyjádřit jaký vidíš v YMCA za tu dobu posun? Případně, jak se změnil tvůj pohled na YMCA jako celek?

Práce na ústředí mi dala možnost nahlédnout pod pokličku fungování poměrně velké neziskové organizace. Tato zkušenost pro mě byla taky moc důležitá, i když to nebyla zkušenost vždycky jenom pozitivní. Lidé v YMCA nejsou žádnými supermanky a každý z nás má prostě svoje větší nebo menší mouchy. Myslím, že jsem ale díky činnosti na ústředí pochopila, že každá organizace potřebuje svá pravidla a řád a že se musí umět vyrovnat i s tím, když někdo zevnitř organizace tato pravidla nedodrzuje. A to už buď zrovna nějakým hloupým nedopatřením a jednorázově nebo celkem pravidelně. Jsme sice jedna velká křesťanská rodina a nesmíme zapomínat na odpuštění, stejně tak, ale nesmíme zapomínat i na jasná pravidla hry. Odpuštění všech chyb za všech okolností je totiž nespravedlivé vůči těm, kteří pravidla dodrželi, a hlavně – v posledku ubližuje a rozkládá naši organizaci jako takovou. V tomto se tedy můj pohled na YMCA jako celek změnil oproti pohledu, jaký jsem měla, když jsem byla činná jenom na místní úrovni.

A posun? Myslím, že se v lecčems YMCA profesionalizuje. Dobrovolnické nadšení dokážeme doplnit také profesionální zodpovědnou prací. Oba aspekty jsou pro Ymku prostě klíčové. Bez dobrovolníků, nadšení a nových idejí to prostě nejde. Navíc výchova k dobrovolnictví a zodpovědné dobrovolnické práci je podle mě to hlavní, co může YMCA dnešním mladým lidem předat. Důsledná, pečlivá a kvalitní práce profesionální je ale prostě pro Ymku k nezapacení. Může to být často práce ryze administrativní, monotónní a mravenčí, ale tvoří dobrý a pevný základ organizace, o který se můžou dobrovolníci opřít.

Které věci považuješ za důležité, aby se na nich dále pracovalo?

Právě asi tuhle oblast lidských zdrojů v YMCA. Sama jsem ji měla na starosti v rámci dobrovolné účasti v Komisi pro rozvoj a musím přiznat, že jsem s ní téměř nepohnula, což považuji za svůj velký rest. Také by možná stálo za zvážení, jak by YMCA v ČR mohla více podporovat jednotlivé kolektivní členy YMCA. Na nějakou promyšlenou, strukturovanou a dlouhodobou podporu nám už trošku nezbyval čas a je to škoda.

Co jsi poradila Marušce, jako odcházející zkušený pracovník?

Nevím, snažila jsem se jí předat svoje zkušenosti, ale zároveň ji nechat otevřené dveře, aby si dělala věci tak nějak po svém. Doufám, že se mi to podařilo.

Oblast zahraničních aktivit je totiž neuvěřitelně rozmanitá a každý zahraniční sekretář, který zatím na ústředí pracoval, měl třeba trošku jiné schopnosti a tudíž i trošku jiné zaměření. Jde hlavně o to, aby Marušku práce bavila, takže je hloupst jít nutit všechny svoje způsoby práce a svoje zaměření.

A jak vidíš svoji ymkařskou budoucnost?

Určitě chci zůstat aktivní jako dobrovolník. Zůstávám členkou výboru YMCA Praha a tam je také velký potenciál k realizaci. A tu a tam se nebudu bránit i případné dobrovolnické práci na národní nebo mezinárodní úrovni. Uvidíme, co mi náš potomek dovolí...

otázky kladli Miki Erdinger a J. V. Hynek

► Marie Čašková - Maruška - nastupující zahraniční sekretář

Jsi členkou YMCA Jindřichův Hradec. Pocházíš odtamtud?

Přímo z Jindřichova Hradce nepocházím, narodila jsem se v Pelhřimově a donedávna jsem bydlela v Moravči, vesničce asi patnáct kilometrů vzdálené od Pelhřimova a zhruba čtyřicet od Hradce. Jindřichohradecká YMCA byla naše nejbližší, několikrát jsem s ní jela jako dítě na tábor a tak to všechno vlastně začalo.

Jak ses k Ymce vlastně dostala?

Kromě zmíněných táborů na Vlčici jsem později byla s Ymkou třeba na celkem dobrodružné výpravě na Ukrajinu, jako dobrovolník jsem pomáhala na různých akcích, například na několika zasedáních Evropské aliance YMCA v Litomyšli nebo na festivalech YMCA Europe 2003 a 2008 v Praze. Musím říct, že většinou to způsobil někdo z mých známých a kamarádů, kdo mě na tu danou ymkařskou akci pozval.

V čem vidíš pozitivum toho, že má česká YMCA zahr. sekretáře?

Česká YMCA je členem evropské i světové aliance YMCA, což skýtá spoustu možností partnerství, sdílení zkušeností, vymyšlení společných projektů a tak dál – a k tomu je potřeba udržovat a navazovat kontakty a přátelství, mít přehled o tom, kde která YMCA dělá jaké programy... a je super, že se to daří, že zahraniční Ymky stojí o to, navzájem spolupracovat a sdílet se. Na základě toho je to (doufám!) přínosné pro jednotlivé členy, kterým zahraniční sekretář může zprostředkovat možnosti vyjet do cizích zemí a díky Ymce tam být pořád „mezi svými“.

Proč jsi se rozhodla pracovat jako zahraniční sekretář YMCA v ČR?

Díky tomu, že jsem se v minulosti účastnila několika zahraničních akcí YMCA, věděla jsem, že těch možností, které YMCA nabízí, je spousta. A připadá mi smysluplné mladé lidi podporovat v tom, aby někam za hranice vyrazili. A když to může být v rámci ymkařské „rodiny“, tím je to podle mě lepší. Takže abych odpověděla na otázku – rozhodla jsem se pro tu práci proto, že mám pocit, že tohle dělat má smysl.

Co tě motivuje pracovat právě v YMCA?

Lidi! :-). Znova a znova se na akcích YMCA přesvědčuji, že lidi v Ymce jsou bezva – a je jedno, jestli jsou to Češi, Maďaři, Američani, Islandané nebo Ukrajinci. Samozřejmě že každý jsme jiný a ne vždycky si rozumíme, ale máme něco, co nás spojuje, a chceme se navzájem obohacovat.

Co si myslíš, že můžeš do YMCA přinést – vnést, který úkol před sebou vidíš jako nejdůležitější?

Právě jsem se vrátila ze semináře Volunteers for Europe, což je skupina, která se zabývá dobrovolnictvím v Ymce v zemích Evropy, takže mám plnou hlavu nejrůznějších plánů a nápadů, jejichž realizace ale bohužel není tak jednoduchá jako jejich vymyšlení. :-)

Kdybych ale měla říct něco konkrétního, tak by to bylo asi tohle: pracuji tu na ústředí teprve od ledna, takže bych možná neměla zobecňovat první dojem, nicméně se mi zdá, že o zahraniční nabídky Ymky má zájem mnohem víc lidí mimo Ymku než jejich členů, což mi připadá jako velká škoda a ráda bych, aby se ty poměry počtu zájemců trochu změnily. Tímto bych všechny čtenáře chtěla vybídnout, aby se mrkli na www.ymca.cz/zahranicni-programy - kdyby vás cokoli zaujalo, neváhejte mě kontaktovat! Konec reklamní vsuvky. :-)

Samozřejmě je mi jasné, že vždycky bude víc lidí, kteří by chtěli někam vyjet, ale jen přes léto na nějakou kratší dobu, a nabízené programy jsou často dlouhodobé. To je tedy další věc, které bych se chtěla věnovat – hledat víc možností krátkodobých letních pobytů.

Na co konkrétně bys chtěla navázat v práci své předchůdkyně?

Na všechno, samozřejmě. :-). Pro mě bylo super, že mi Kristina během ledna mohla všechno vysvětlit a ukázat, ještě než jsem začala pracovat sama. Takže doufám, že teď do toho co nejdřív proniknu a bude to k užítí všem zúčastněným.

Můžeš o sobě říct pár osobnějších věcí, aby si tě naši čtenáři mohli nějak představit... co tě baví,

zajímá, co jsi studovala, a jaký je tvůj cíl v životě nebo životní motto?

Začnu od toho jednoduššího – studovala jsem tři roky češtinu pro editory na filozofické fakultě v Olomouci a teď dokončuju magisterský obor mediální studia na FSV v Praze. Takže momentálně kromě učení se nových věcí tady na Ymce a psaní diplomky moc zájmů nemám. Ale jinak mě baví plno věcí - cestování, vaření, zpívání a hudba obecně, v létě jet na vodu nebo čundr a v zimě hory. Taky jsem si vždycky myslela, že ráda poznávám nové lidi, ale zjišťuju, že když jich je moc, ráda se pak zavřu někde s knížkou a nekomunikuju. No a cíl a motto... asi takhle jednoduše vjádřitelné nemám, ale v souvislosti s touhle naší zahraniční debatou mě napadá pořekadlo, které s oblibou říká můj táta: Všude dobře, tak co doma? :-)

otázky kladli Miki Erdinger a J. V. Hynek

YMCA A ZEMĚTŘEŠENÍ NA HAITI

Ničivé zemětřesení na Haiti z 12. ledna si vyžádalo více než 200 000 obětí a více než 300 000 zraněných a ještě větší počet lidí se kvůli němu ocitl na ulicích. Také Světová aliance YMCA se rozhodla zorganizovat pro Haiti pomoc. Následující příspěvek mapuje konkrétní kroky, které Světová aliance YMCA uskutečnila v jednotlivých dnech po katastrofě.

13.1.2010

Světová aliance YMCA s politováním přijala zprávu o tom, že haitské hlavní město Port-au-Prince bylo zasaženo zemětřesením. Stovky lidí jsou považovány za mrtvé, hlavní město je zahaleno temnotou, lidé zůstávají na ulicích.

Generální sekretář Světové aliance Dr. Bart Shaha ve svém dopise Gwénaëlu Apollonovi, generálnímu sekretáři YMCA Haiti napsal: „Je tragické, že toto zemětřesení zasáhlo zrovna zemi, která v minulosti zažila již tolik katastrof a ve které je většina obyvatelstva natolik chudá, že si sama nedokáže poradit s následky takovéto tragédie. Doufáme, že zaměstnanci a dobrovolníci YMCA nebyli touto událostí vážně zasaženi. Ymkařská hnutí po celé Zemi na Haiti pamatují ve vzpomínkách a modlitbách“.

Světová Aliance monitoruje situaci, aby zjistila, jakým způsobem může podpořit aktivity YMCA Haiti v reakci na katastrofu. Generální sekretář YMCA Haiti

oznámil, že zemětřesení přežil jako on a jeho rodina tak i ostatní zaměstnanci YMCA.

15.1.2010

Patnáctého ledna Světová aliance YMCA ve spolupráci s Latinsko-americkou a karibskou aliancí YMCA (LACA) apeluje na celosvětové ymkařské hnutí, aby podpořilo oběti zemětřesení na Haiti.

Globální ymkařské hnutí by se snažilo společnými silami postavit akutním potřebám dětí, rodin a zdevastovaných komunit v Port au Prince a na přilehlých územích. Postiženým chce zajistit okamžitou finanční podporu. YMCA se ve spolupráci s Červeným křížem a dalšími humanitárními organizacemi stará jídlo, vodu, léky, pokrývky a další nezbytnosti.

Ymařský tým dobrovolníků ze sousední Dominikánské republiky a dalších zemí plánuje co nejdříve přijet do Haiti vyhodnotit situaci a přivést potřebné zásoby a podporu.

Vyhledají také představitele YMCA Haiti, se kterými se kvůli zničeným telekomunikacím špatně navazuje kontakt.

Vedle této okamžité pomoci, chce YMCA také vyhodnotit dlouhodobé potřeby zasažených komunit a zajistit bezpečnost a stabilitu dětí, mládeže a rodin na Haiti. Koordinaci operací má na starosti LACA – regionální kancelář Ymky pro karibskou oblast, se základnou v Dominikánské republice ve spolupráci se Světovou aliancí YMCA.

22.1.2010

Humanitární situace na Haiti zůstává kritická i deset dnů po ničivém zemětřesení. Celá země, včetně vlády a veřejných služeb, je vážně ochromena. Mezinárodní společenství se snaží pomoci nejnutnější potřeby těch, co přežili, tak rychle a efektivně, jak je to jen možné. Situaci komplikují vážné logistické problémy a také otázka zabezpečení humanitárních pracovníků.

Zlepšila se komunikace s vedením YMCA Haiti. Generální sekretář hlásí, že zaměstnanci a dobrovolníci jsou až na dvě hledané osoby v pořádku. Skoro všichni, ale přišli o některé ze svých příbuzných či blízkých přátel. Centrum YMCA pro mládež v Port-au-Prince bylo kompletně zničeno. Další dvě centra naštěstí zemětřesení přestála. Ymka se snaží pomáhat komunitám, rodinám a dětem. Plánuje se, že jedno centrum Ymky na Haiti by se dalo využít pro dočasné ubytování rodin, které ztratily své domovy.

Připravuje se také speciální konvoj pomoci, který bude vyslán na Haiti z Dominikánské republiky. Na Haiti poputuje jídlo, vybavení, lékařská pomoc, dobrovolníci i specialisté. Vše v úzké spolupráci s OSN.

28.10.2010

Generální sekretář YMCA Dominikánská republika 23. ledna přicestoval na Haiti se skupinou 12 dobrovolníků, specialistů a velkým kamionem naplněným jídlem, léky a vybavením, doprovázeni vojáky mírových sborů OSN.

Gwenaél Apollon, generální sekretář YMCA Haiti řekl, že díky této ochotné pomoci na čas zapomněli na všechny strasti, které jim zemětřesení přineslo. Světová aliance YMCA ve spolupráci s LACA a lokálními Ymkami nyní připravuje strategii dlouhodobé rekonstrukce.

František Kroužil, foto: archiv autora

ANTHONY BOWEN A ROZVOJ „ČERNOŠSKÉHO PROUDU“ V AMERICKÉ YMCA VE 2. POL. 19. STOLETÍ

Věděli jste, že osm let před začátkem americké občanské války, deset let před zrušením otroctví a jen devět let po tom co George Williams založil v Londýně první Ymku v Americe existovala Ymka pro černošské obyvatelstvo? Když jsem se o tom nedávno dověděl a seznámil se s příběhem bývalého otroka Anthonyho Bowena, byl jsem velmi překvapen a nemohl jsem tomu zprvu uvěřit. Povedlo se mi nakonec nashromáždit dostatek spolehlivých zdrojů a nemohu jinak než se s Vámi o tento příběh podělit.

Roku 1844 založil mladý obchodní příručí George Williams v Londýně organizaci YMCA. Sedm let poté Thomas Sullivan, lodní kapitán na penzi, převedel Williamsův nápad za oceán a v Bostonu založil první Ymku v Novém světě. Na novém kontinentu se Ymka začala rychle rozrůstat: již o rok později vyrostlo na východním pobřeží několik místních sdružení. Do roku 1860 na území Spojených států působilo již více než 200 sdružení, která dohromady vykazovala více než 25 000 členů. Patřila mezi ně také specifická Ymka, která roku 1853 vznikla v americkém hlavním městě Washingtonu. Založil ji totiž bývalý otrok Anthony Bowen.

Anthony Bowen se narodil jako otrok roku 1805 ve státě Maryland. Od roku 1826 jako otrok přesídlil do amerického hlavního města, kde roku 1830 získal svobodu a stal se prvním černochem zaměstnaným na patentovém úřadě Spojených států amerických. Patřil mezi hnutí abolitionistů snažících se prosadit zrušení otroctví. Bowen se staral o uprchlé otroky a nacházel jim přístřeší ve svém domě. O Ymce se poprvé dozvěděl od svého bílého spolupracovníka William Chauncy Langdon, člena vedení rok staré Ymky ve Washingtonu. Bowen se pro myšlenku YMCA okamžitě nadchnul. Jelikož černoši se v té době nemohli stát členy bělošských organizací, Bowen se rozhodl, že vytvoří „černošskou Ymku.“ V roce 1853 založil „Ymku pro černochoy“ („YMCA for Colored Men and Boys“) a vznikla tak první necírkvevní organizace pro černochoy ve Spojených státech. Lincolnova univerzita v Oxfordu ve státě Pensylvánie byla založena až o rok později.

Bowen nezůstal jen u založení Ymky ve Washingtonu D.C. a snažil se myšlenku šířit i mezi černochoy v jiných částech Ameriky. Začátky „černošského proudu“ v rámci YMCA nicméně nebyly jednoduché. Rychlý rozvoj nebyl možný zejména kvůli špatným sociálním a finančním životním podmínkám amerických černochoy. Přesto hnutí do roku 1860 dokázalo vytvořit své opěrné body a začalo působit ve městě New York, ve Filadelfii, v Charlestonu v Jižní Karolíně a také v Harrisburgu v Pensylvánii. Rok 1867 pak znamenal pro hnutí další vzpruhu, když se E.V. Cato z New Yorku stal prvním černým delegátem na výročním ymkařském zasedání.

Roku 1888 vznikla Ymka ve vermontském Norfolkku a William A. Hunton se stal prvním placeným a na plný úvazek pracujícím ředitelem „černošské Ymky.“ V Norfolkku Hunton založil knihovnu a organizoval debaťní kroužky, vzdělávací kurzy, tělovýchovné kroužky a skupinu biblického studia. Od roku 1890 pak v rámci americké národní Ymky působilo „oddělení pro černé muže“ („Colored Men's Department.“), jehož byl Hunton prvním sekretářem. Tato doba znamenala

pro „černošský proud“ prudký rozvoj. Zatímco v roce 1896 fungovalo 60 těchto Ymek, v roce 1924 to bylo již 160 Ymek s 28 tisíci členy.

Když se vrátíme k samotnému Bowenovi. Mezi americkým černým obyvatelstvem té doby byl velmi neobvyklým zjevem. Kromě své práce úředníka na patentovém úřadě, aktivitě v abolicionistickém hnutí a v YMCA se podílel také na založení církve (St. Paul AME Church) a v jeho domě působila „nedělní škola“. Během občanské války byl jedním z těch, kteří přesvědčovali prezidenta Lincolna, aby povolil účast černošských vojáků. Bowen žil ve Washingtonu D.C. až do své smrti v roce 1872.

František Kroužil

1. Anthony Bowen.
2. Bible study class in Alcorn Miss, kolem r. 1918.
3. William A. Hunton.
4. First YMCA building for African American men and boys, 132 West 53rd Street, New York, 1901.
5. National Colored Work Conference held in Cincinnati, Ohio on 4 December 1921.

Tábor na Vlčici pro rodiny s dětmi

Uchvátil vás tento pohled? Pojeďte s námi 27. 6. - 5. 7. 2010

Tábořiště Vlčice v Jižních Čechách blízko Třeboně (v prostředí lesa na kraji velkého Staňkovského rybníka, kde je úžasné koupání a možnost plavby na loďkách, dobré podmínky pro cyklistiku). Není tam elektřina ani tekoucí voda, záchody jsou dřevěné v lese, takže polní podmínky. Ty však budou zaručeně vykompenzovány krásou přírody.

Ubytování v chatách nebo pokojích zděné budovy, vybavených pouze postelemi s matracemi. Vlastní spacák, prostěradlo, polštář s sebou. Jídlo také vlastní, k dispozici jsou plynové vařiče a klasická kamna v polní kuchyni.

Cena ubytování: 2400 Kč za celý pobyt pro 1 rodinu, ať je jakkoli početná.

Přihlášky: předběžně telefonicky nebo e-mailem co nejdříve, kapacita je omezená. Odevzdání vyplněné přihlášky do konce května. Přihlášku můžete získat na <http://praha.ymca.cz/vlvice/prihlaska.xls> nebo v kanceláři YMCA Praha.

Platba: převodem na účet 94-1018610207/0100, variabilní symbol 852423 nebo hotově v úředních hodinách v kanceláři YMCA Praha.

Splatnost: záloha 50% při odevzdání přihlášky, doplatek do konce června

Program bude volný přizpůsobený zájmu účastníků, nebude chybět společné sezení u ohně s kytarou, výlety, hry, sporty. Hlavní vedoucí: Jan Vorlíček, zdravotník a programový vedoucí: Dana Vorlíčková

Kontakt: Jan Vorlíček, tel. 606951216 nebo 774951216, e-mail jan.vorlicek@volny.cz

Občanské sdružení YMCA Praha
sekretariát na Poříčí 12, 110 00 Praha 1
tel. 224872128, praha@ymca.cz
www.praha.ymca.cz

Požehnaných zatracených 50,00%

Stál jsem na ulici, bolela mě kebulka a k tomu ještě lilo jako z konve. Nějak jsem zapomněl, proč tam vlastně stojím, a tak jsem se trochu porozhlédl kolem. Na silnici byl blázinec. Všude kolem troubila auta, chodci zvědavě pozorovali vřavu uprostřed silnice a dokonce tam byli i policajti. Pak jsem si všiml ležící postavy. Ležela na chodníku a na hlavě měla ošklivou ránu, ze které se ještě řinula krev. Při pohledu na krev se mi normálně obrací žaludek, ale tentokrát jsem se svým žaludkem žádné potíže neměl. Když jsem se šel podívat blíž, někoho mi ta mrtvola připomínala. Kdo to jen mohl být? Ty šaty co má na sobě přece znám. Rozhodl jsem se k němu dostat co nejbližší. Nikdo si mě nevšímal a dokonce na mě nikdo ani nepokřikoval, když jsem do něj vrazil.

A pak se to stalo. Když jsem přistoupil k ležící osobě, představe si, viděl jsem sám sebe! Tak jsem se lekl, že jsem vyjekl a celý se oklepal. To se mi snad zdá! Ještě jednou jsem se podíval na ležící tělo. Najednou mi to všechno do sebe zapadalo. Já jsem mrtvý! Moment, ale jak je to možné, jak k tomu došlo? Šel jsem po chodníku, chtěl přejít na druhou stranu... nějaké auto se ke mně řítilo... No, měl jsem ale asi nehodu. Ach jo, to je život. Teda vlastně smrt.

Trochu mě mrzelo, že jsem mrtvý, ale zas tak moc ne. Když si na to vzpomenu, nějak jsem nic necítil, ani strach, ani smutek, ani radost, prostě nic. Posadil jsem se na obrubník chodníku a přemýšlel. Dobře, jsem mrtvý, co teď? Neměl jsem tušení, co mám dělat, a tak jsem jen čekal. Za normálních okolností by mi vadilo, že musím takhle čekat, ale když jste mrtví, je vám to vcelku putna. Ruch na ulici konečně utichl, mě odvezli (teda myslím jako moji tělesnou schránku) a vše se pomalu vrátilo do starých kolejí. Jenom já jsem čekal na chodníku dál.

Konečně jsem si všiml, jak se ke mně blíží bílá vypulírovaná škodovka. Vystoupil z ní sympatický blondák ve sněhobílém obleku. V tu samou chvíli se ozvalo zaburácení a na rudě-černé motorce se přičítal chlápek, co vypadal, že utekl z death metalového koncertu. Černé vlasy mu spadaly až na záda, kolem krku měl řetěz, kožené kalhoty, a místo bot takové napůl kanady a napůl holinky. Docvaklo mi, že to bude asi anděl a čert a taky jsem si pomyslel, že ta moje babička asi teda měla fakt pravdu, když mi vykládala o nebi a o pekle.

Anděl si mě přeměřil trochu ospalým pohledem a vytáhl notebook. Čert zachrchlal, zapálil si doutník a vytáhl počítač navlas stejný, jenom samozřejmě v odlišné barvě.

Trochu rozpačitě jsem na ně pomrkával. Anděl nezvedl ani oči od obrazovky a povídá:

„Snad jsi nečekal nějaké obézní okřídlené dítě, bratře?“

„Jo, do háje, nebo si snad taky zatraceně nečekal nějakýho blekotajícího magora s rohama a vidlema, vole?“ zavrčel ten druhý a odplivl si.

Zmateně jsem zavrčel hlavou a mrkl z jednoho na druhého.

„Tak se do toho pustíme,“ sladce pronesl anděl.

„Jmenujete se Vojtěch, narodil jste se v Praze, bydlíte v Praze na Vinohradech a v patnácti jste získal české občanství?“

„Ano...“ hlesl jsem.

„Máš vzácnou pohlavní chorobu, rád bys trhal mouchám křídla a občas máš chuť zaškrtnit toho vola svýho šéfa?“ zachrchel čert.

„Ano...“ hlesl jsem podruhé.

„Fajn, tak se do toho dáme,“ zamumlal anděl a strčil do nouta zlatavé USB. Čert udělal opět to samé, jenom USB bylo fialové.

„Cheche, vypadá to, že půjdeš se mnou, vole!“ zasmál se čert a říhнул si.

„Máš tu teda parádní spis! V osmi letech jsi málem umučil kočku, kterou ti koupila tvoje ségra, se třema holkama si zahejbal svý starý. Svýho šéfa si okrad vo patnáct tisíc, když se sečtou všechny ty propisky a kancelářský sponky, co sis vodnes z práce a svý tchýni říkáš občas ‚Ty stará rašple‘ nebo ‚Ty jedovatá mrcho‘.“

„Pokud dovolíte, rád bych něco pronesl na obhajobu mého bratra,“ zazpíval anděl a čert zezelenal, jak se mu udělalo mdlo, a zase si odplivl. V asfaltu na vozovce se udělalo několik děr. Čert totiž plival kyselinu sírovou. Konečně mi tak docvaklo, proč se na asfaltkách dělají ty díolíky, co vám ničtí tlumiče. Ty kecy o sněhu a ledu co ničtí silnice jsou teda evidentně blábol.

„Bratr Vojtěch se staral o svou matku a neposlal ji do domova důchodců, řádně vychoval svýho jediného

syna a také se pravidelně zúčastňoval charitativních akcí!“
 „No jo, tož se do háje nedohodnem, já se z toho zjebnu!“
 zachrchlal čert a nevráživě po mně mrsknul pohledem.
 „Nezbývá, než to projet přes Váhy!“ dodal ještě a už štrachal
 ve svém kufříku.

Každý z nich nakonec vyndal jednu polovinu zařízení, které
 když spojili dohromady, staly se z nich takové ty žeznické
 váhy, s tím rozdílem, že byly černobílé. Oba na svou stranu
 položili USB s mým spisem a čekali. Ke všeobecnému pře-
 kvapení se váhy zastavily přesně uprostřed. Na elektronickém
 displeji se zobrazilo: 50,00% periodických. Oba záúpěli.

„Co teď sakra u všech čertů s ním?“ zahulákal čert.
 „Hm, budeme to asi muset dát k soudu!“ zapřemýšlel anděl.
 „A kde vezmete právníky, nevíš?“ zavrčel netrpělivě čert a
 poklepal si na čelo.
 „No jo, vlastně. Tak nezbývá, než to nechat na něm.“

Oba se ke mně otočili s otázkou, zda-li chci raději do nebe
 či do pekla. Samozřejmě jsem chtěl do nebe, ale čert hned
 začal namítat, že ne, že to tak nejde a kam by to prý došlo,
 kdyby se smrtelníci sami rozhodovali, kam po smrti. Anděl
 musel ustoupit.

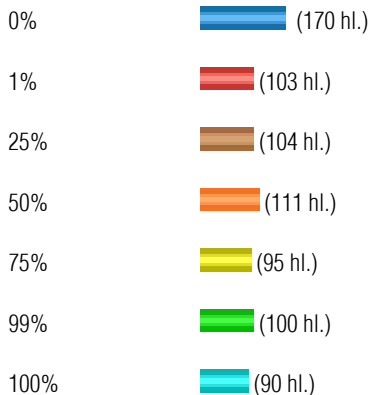
Hádali se pak dlouho, až se nakonec dohodli, že mi ještě
 prodlouží život s tím, že nesmím za žádnou cenu prozradit,
 jaké to po smrti je. Musel jsem souhlasit. Tak jsem se nako-
 nec probudil na vozíku v márnici. Hlídače hned ranila mrtvi-
 ce, tak jsem se začal dívat po podlaze, jestli se tam náhodou
 nedělají dírký od kyseliny sírové.

Já vím, já vím, že jsem slíbil, že nikomu neřeknu, jaké to po
 smrti je. Ale o psaní přeče nepadlo ani slovo...

Josef Šorm

ANKETA 01/2010

Kolika procenty si myslíte, že se na globální změně klimatu podílí člověk svou činností?

Celkem hlasovalo: 773

Zdroj: www.protein.ymca.cz

Pár slov k anketě

Tak to mě upřímně překvapilo. Nečekal jsem tak vyrovnaný, ba co dírm spíš zamítavý názor tolika hlasujících na uvede-
 nou otázku, přestože média dávají mnohem větší prostor
 názoru, že právě člověk je příčinou změn klimatu.

Přesto extrémě malý vliv (tedy 0 či 1%) přisuzuje ve výzku-
 mu člověku přes 35% hlasujících a naopak zásadní vliv, tedy
 (99 či 100%) „jen“ jen necelých 25% z nich. Téměř polovina
 (49%) se pohybovala do 25% vlivu člověka.

Tato anketa tedy alespoň podle mé interpretace odpovídá
 především na zcela jinou otázku než byla položena a sice,
 že značná část respondentů není až tak ovlivnitelná mediální
 masáží, což je v každém případě dobrý výsledek, ať už je
 pravda o příčinách změn klimatu jakákoliv.

J. V. Hlynek

PS: Nezapomeňte hlasovat v nové anketě na webu našeho
 časopisu, její výsledky najdete v příštím vydání Proteinu.

FIREMNÍ DOBROVOLNICTVÍ

Možná jste tento termín již slyšeli, jde o program zapojování zaměstnanců do činností v NNO, patřící do společenské odpovědnosti firem v ČR.

Na webu www.zapojimse.cz naleznete podrobné informace o tomto programu, získáte odpovědi např. na otázky:

- ▶ co je firemní dobrovolnictví a jak mohou být dobrovolnické dny přínosné pro vaši organizaci
- ▶ jak se můžete snadno, rychle a s nulovými náklady zapojit a získat pomoc/podporu
- ▶ jak efektivně pracovat s firemními dobrovolníky v průběhu dobrovolnického dne
- ▶ kde získat více informací a na koho se případně obrátit
- ▶ o nabídce konkrétních termínů vybraných společností na jarní / letní měsíce
- ▶ o dodatečných možnostech získání finančních prostředků z grantových fondů komerčních společností, zapojení do nového projektu s mladými lidmi

Podporu firemních dobrovolníků můžete využít ve všech regionech ČR.

Můžete navrhnout termín sami nebo využít termínů, které má vyhrazeny pro tuto činnost svých zaměstnanců firma sama.

Firemní dobrovolníci vám mohou pomoci například v těchto aktivitách:

- ▶ práce manuální, údržba a úklid budov, mytí oken, malování, vyklízení prostor, práce na zahradě, sekání trávy, administrativní pomoc, tvorba databáze, ověřování dat, práce s handicapovanými klienty, asistenční pomoc, doprovod klientů, asistence při kreativních dílnách, vycházkách, apod.

nebo i v odborných oblastech činnosti:

- ▶ právní poradenství, PR služby, finanční poradenství, IT služby.

Na uvedeném webu najdete termíny „hromadných dnů“ na období jaro/léto 2010 nabízené různými firmami v různých regionech ČR s postupem, jak se o takovouto službu přihlásit.

Tuto aktivitu koordinuje Fórum dárců.

Reklamní předměty YMCA

Rádi bychom připomněli všem, kteří by s hrdostí vlastnili, užívali, nosili či někomu darovali nějaký předmět s logem YMCA, že jistý výběr je k dispozici v YMCA v ČR – ústředí:

- Tričko s límečkem (modré s výšivkou loga, vel. S, M, L)
- Tričko klasické (sportovní dres) s velkým logem YMCA na hrudi s nápisem CZECH REPUBLIC (modré, tmavě modré, černé, vel. S, M, L, XL)
- Tričko (černé, oranžové, béžové, vel. S, M, L, XL s vyšitým logem YMCA)
- Klobouk a kšiltovka (světle béžové s vyšitým logem)
- Šňůrka na mobil nebo klíče s nápisem www.ymca.cz

Zároveň dáváme na vědomí, že se chystá výroba triček YMCA s nově zvoleným mottem YMCA – prostor pro Tebe. Brzy je uvidíte na webových stránkách ymca.cz v sekci Propagace pod příslušným bannerem, kde ostatně najdete i všechny výše uvedené reklamní předměty i s barevnými obrázky.

Zájemci pište na email: sekretariat@ymca.cz.

A co najdete v příštím čísle?

1. To, čím do něj přispějete :-)
2. To, co pro vás připraví ostatní...

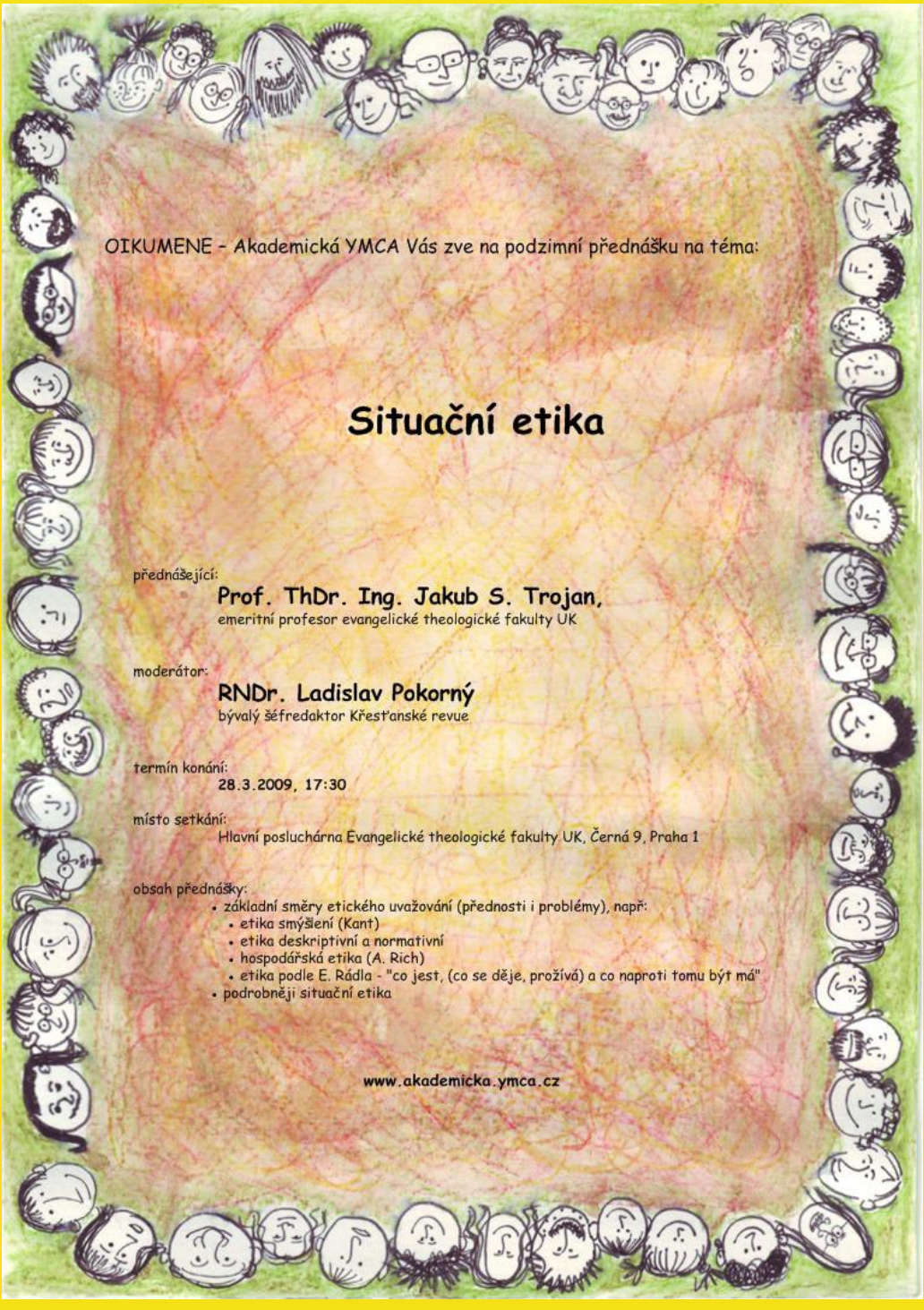
Tématem příštího Proteinu bude:

Otevřenost YMCA

YMCA je od svého vzniku velmi otevřenou organizací, jejími členy se mohou stát lidé bez rozdílu pohlaví, věku, rasy, vyznání, či sociální příslušnosti. Jak se to dařilo v minulosti a jak dnes? Napište svou zkušenost.

Nezapomeňte ale také na zprávy a (kvalitní) fotografie ze svých akcí. Uzávěrka je 20. 4. 2010

Pište na mail redakce: protein@ymca.cz.

OIKUMENE - Akademická YMCA Vás zve na podzimní přednášku na téma:

Situační etika

přednášející:

Prof. ThDr. Ing. Jakub S. Trojan,
emeritní profesor evangelické theologické fakulty UK

moderátor:

RNDr. Ladislav Pokorný
bývalý šéfredaktor Křesťanské revue

termín konání:

28. 3. 2009, 17:30

místo setkání:

Hlavní posluchárna Evangelické theologické fakulty UK, Černá 9, Praha 1

obsah přednášky:

- základní směry etického uvažování (přednosti i problémy), např.:
 - etika smýšlení (Kant)
 - etika deskriptivní a normativní
 - hospodářská etika (A. Rich)
 - etika podle E. Rádla - "co jest, (co se děje, prožívá) a co naproti tomu být má"
- podrobněji situační etika

www.akademicka.ymca.cz